

FABELS en DIERENVERHALEN

download van internet

19 juli 2011-07-20

De vos en de raaf
De stadmuus en de veldmuus
De wolf en de hond
De haas en de schildpad
De wolf en de kraanvogel
De leeuw en de muus
Het paard en het hert
De duif en de mier
De kikker die even groot als een os wou zijn
De wolf en de mens
De krekkel en de mier
De wolf en de vos
De haas en de egel
De raad der ratten
De reiger en de krab
De jakhals en de patrijs
Kat en muus samen thuis
De vos en de kat
De kater en de vos
De huismuis en de bergmuus
Waarom de katten op muizen jagen
De aap en de schildpad
De ezel en de os
De ezel, de stier en de koopman
De haas en de olifant
Hoe de beer aan zijn korte staart is gekomen
Hoe de hond en mens vrienden werden
Hoe het roodborstje aan zijn rode veren kwam
De hond en de mus
De hond met de kaas in zijn bek
De hyena en de ezel
De jongen die wolven roept
De kat als leermeester
De kikker die al het water opdronk
De leeuw en de rat
De leeuw en het konijntje
Het lelijke jonge eendje
Muizen en olifanten
De schildpad en de twee eenden
De verstandige en eerlijke ezels
De vos en het paard
De vos, de beer en de mens
Het hert
De leeuw en de muus
De vos en de druiven
De haas en de kikvors
De koe, de geit, het schaap en de leeuw

http://www.beleven.org/verhaal/fabels_van_aesopus

Fabels van Aesopus

Een inleiding in de fabels van Aesopus

Phaedrus, slaaf aan het hof van de Romeinse keizer Tiberius, bracht rond 50 na Christus als eerste de fabels van Aesopus bijeen en zette ze op schrift. Zij stonden model voor alle latere fabeldichters, o.w. La Fontaine. Pas in 1703 verscheen de eerste volledige Nederlandse vertaling, in proza.

ARIE PLEYSIER

Aesopus, wiens fabels bijna iedereen wel kent, moet geleefd hebben tussen 550 en 500 vóór het begin van onze jaartelling. Waarschijnlijk is hij geboren in Thracië, het oostelijkste deel van het tegenwoordige Griekenland. Zijn maatschappelijke positie was zeer nederig: als zoon van een slaaf was hij zelf ook slaaf. Bovendien was hij zelfs in die positie nog niet heel veel waard, want van gestalte moet hij vreselijk mismaakt geweest zijn. Aesopus was iemand met een te groot hoofd, een bochel en kromme benen, terwijl hij bovendien nog stotterde. Natuurlijk was hij te zwak voor de zware lichaamsarbeid, die op de boerderij van zijn meester werd gevorderd. Daarom bracht deze hem naar de slavenmarkt van Ephese, eenmaal een rijke stad in het westen van Klein-Azië. Maar zou er een koper gevonden worden voor een zwakke en mismaakte slaaf als Aesopus was? Dat scheen al zeer onwaarschijnlijk, vooral toen hij op de markt een plaats kreeg tussen twee zeer knappe slaven, Cantor en Grammaticus genaamd. De eerste had een prachtige zangstem, de tweede was zo geleerd, dat hij de hele Griekse spraakkunst uit zijn hoofd kende! En daartussen kwam nu net de wanstaltige Aesopus! Weldra kwam er een koper opdagen en wel een wijsgeer van het eiland Samos. Zijn naam was Xanthus en op zijn eiland stond hij zeer in aanzien wegens zijn geleerdheid. Hij bleef stilstaan voor het drietal, van wie Aesopus het schamelste deel uitmaakte en ondervroeg de slaven naar hun kundigheden. Natuurlijk zetten Cantor en Grammaticus hun beste beentje voor. Cantor zong schone liederen en Grammaticus loste de moeilijkste taalkwesties op.

"En wat kun je nog meer?" vroeg Xanthus aan de zanger. "Alles heer," antwoordde Cantor bescheiden. Grammaticus liet zich niet onbetuigd en verklaarde eveneens, alles te kunnen.

"En jij?" informeerde Xanthus tenslotte bij Aesopus. "Ik kan niets, heer," antwoordde deze. "Heb je dan niets geleerd?" vroeg Xanthus.

"Ja, heer," verklaarde Aesopus, "maar deze anderen hebben gezegd, dat zij alles kunnen en dan blijft er voor mij niets over."

Xanthus was een echte wijsgeer en daarom deed hij een goede keus: hij kocht Aesopus en hij was een goed meester voor zijn mismaakte slaaf. Toch bleef Aesopus hopen, dat hij nog eens een vrij man zou worden. En dat is hem ook gelukt. Want Croesus, de rijke en machtige koning van Lydië, had besloten, dat hij het eiland Samos zou veroveren en tegen hem was alle weerstand nutteloos. Daarom besloot de Raad der Wijzen, dat er een gezantschap naar Croesus zou worden gezonden en men wist genoeg van de slimme Aesopus om hem bij de delegatie te voegen. Deze reisde naar de hoofdstad van Lydië, maar vond de koning in een slecht humeur. Zijne Majesteit liet dan ook het hele gezantschap dadelijk in de kerker sluiten en bepaalde dat ze allemaal zouden worden gedood. Toen liet Aesopus vragen of hij Croesus eerst wat mocht vertellen en deze wens werd genadig vervuld. "Er was eens een man," vertelde Aesopus, "die zijn netten had uitgezet om vogels te vangen. Maar toen hij 's avonds ging kijken, vond hij alleen een krekkel. De man werd boos wegens zijn teleurstelling en wilde de krekkel dadelijk doden. Maar de krekkel sprak: "Waarom zou je mij het leven ontnemen? Ik

doe niemand kwaad, ik eet zelfs niet van de vruchten op het veld. En de mensen mogen graag naar mij luisteren, als ik op mijn viool speel. Laat me dus leven, dan kunnen nog meer mensen naar mij luisteren."

Koning Croesus had nog nooit een fabel gehoord en dus schepte hij behagen in het verhaal. Niet alleen spaarde hij Aesopus het leven, maar deze mocht bovendien nog een wens doen. En Aesopus sprak toen de wens uit, dat de vrijheid van zijn vaderland Samos geëerbiedigd zou worden. Ook dit verzoek werd toegestaan en als overwinnaar keerde de mismaakte slaaf Aesopus naar Samos terug. Daar schonk men hem de vrijheid en men erkende er voortaan zijn grote geestesgaven.

Waarschijnlijk is Aesopus toen voortgegaan met het vertellen van fabels: schijnbaar argeloze dierenverhaaltjes, die een wijze les inhielden voor de mensen. Zo moet hij bijvoorbeeld aan de rijke maar gierigere koning Croesus het volgende fabeltje verteld hebben: "Een rijk man bezat zeer veel goud. Uit vrees het te verliezen begroef hij het in zijn tuin en bewaakte het daar jarenlang. Maar op een morgen vond hij zijn schat gestolen en hij bracht de hele buurt in rep en roer door zijn gejammer. Een buurman troostte hem toen door te zeggen: "Houd toch op met je gelamenteer. Je gebruikte je goud nooit... wat heb je dan verloren? Begraaf een steen op dezelfde plaats waar je goud was verborgen en je zult even rijk zijn als je altijd geweest bent!"

Een andere fabel, die zich richtte tegen de tirannen in Aesopus' tijd is de volgende:

"Een wolf en een lam kwamen bij dezelfde beek om hun dorst te lessen. De wolf stond wat hoger op aan de beek, het lam een stuk lager. Toen zocht de rover, gedreven door een schandelijke vraatzucht, ruzie met het lam. "Waarom," zo zei hij, "heb jij het water dat ik wilde drinken, troebel gemaakt?" Het lam antwoordde schuchter: "Hoe zou ik, o wolf, gedaan kunnen hebben, waarover jij zo klaagt? Het water stroomt immers van u naar mij toe?" De wolf, getroffen door de kracht van dit betoog, antwoordde: "Zes maanden geleden hebt jij mij beschimpt." - "Toen was ik nog niet geboren," merkte het lam op. "Bij Hercules," zei de wolf, "als jij het dan niet was, dan was het uw vader." En hij verscheurde het lam, dat op deze wijze onschuldig moest sterven.

Deze fabel is geschreven voor de mensen, die om gezochte redenen de zwakkeren onderdrukken.

DE VOS EN DE RAAF (Aesopus)

Het gekras van raven, die onder het roze gekleurde zwerk vlogen, vulde de lucht. Steeds schoten ze als een zwarte wolk naar en van de slordige nesten in de toppen van de bomen. Ze werden aangevoerd door een oude, reeds grijzende vogel, wiens woord wet was. Na hem kwamen de andere, oudere leden van de familie, die in het voorjaar waren geboren. Het waren ongeduldige vogels, trots op de sterke jonge vleugels en op het gekras, dat ze voortbrachten. Ver daar achter, apart van de anderen, kwam de meest verwaande raaf.

Die hoefde zich niet te haasten, omdat hij er op vertrouwde, dat hij de anderen gemakkelijk kon inhalen, als hij dat wilde. Lui klapwiekend in de avondlucht, viel zijn oog op een open raam van een huis beneden hem en hij besloot op onderzoek uit te gaan.

Naar beneden langs het raam schietend zag hij tot zijn vreugde in de kamer een tafel vol met het heerlijkste eten. Hij draaide zich abrupt om, vloog met een boog terug, door het open raam en greep een groot stuk vlees. Zijn hart klopte van opwinding toen hij met zijn vangst naar een groepje dennen, dat vlakbij stond, vloog. Het vlees was zwaar en hij streek dan ook buiten adem neer op een gerieflijke tak. Zijn heldere ogen schitterden van voldoening en begerigheid.

Een laatste zonnestraal gleed tussen de takken door. En viel op een bruine vacht tussen de dennennaalden en de varens aan de voet van de boom. De bruine vacht bewoog zich stilletjes vooruit en daar, in het roze licht van de ondergaande zon, stond een vos.

Het was nog tamelijk vroeg voor zijn nachtelijke jacht, maar hij was erg hongerig na bijna de hele dag te hebben geslapen. Toen de vos naar boven keek zag hij de raaf met het malse stuk vlees in zijn snavel. Het water liep hem uit de bek. Wat was hij jaloers op de raaf! Deze keek spottend op hem neer. Hij vond de vos maar een tamelijk gewoon schepsel. Hij kon zelfs niet vliegen!

De vos concentreerde zich op het vlees, terwijl zijn hersens snel werkten. Zijn geelkleurige ogen schitterden fel. Hij besloot, dat hij ten koste van alles het vlees moest hebben. Zijn mooie staart zwaaide zachtjes heen en weer en zijn tong trilde tussen zijn kaken. Toen glimlachte hij naar de raaf en sprak met zachte stem: "Wat zie ik daar voor moois?"

De raaf hield zijn kop scheef en keek naar beneden, terwijl hij het stuk vlees nog altijd stevig in zijn bek hield. Toen hoorde hij de vos zeggen: "Die prachtige vleugels komen absoluut uit een goed nest. Wat zijn ze mooi en sterk! En dan die ogen, zo zacht glanzend, en die blik zo teder en voornaam..."

De raaf werd wat onrustig en dacht: "Misschien had ik het mis. De vos schijnt een erg elegant en gevoelig dier te zijn."

De vos haalde even adem en ging toen verder: "Op al mijn reizen heb ik nooit zo'n gracieuze houding, zo'n waardigheid gezien. Wat een klasse! Zelfs de sierlijke zwanen op het meer zouden zeker groen van afgunst worden als zij zo iets moois zouden zien!"

De raaf raakte hoe langer hoe meer met zichzelf ingenomen, maar hij hield de buit stevig vast. Hij wilde nog graag meer horen en wachtte vol verwachting. De vos ging verder: "Die gladde snavel, die sierlijke klauwen. Dit moet de wonderschone raaf zijn, waarover ik zo veel heb horen praten."

De raaf deed een stap naar rechts en een stap naar links, maar hij hield het vlees nog steeds goed vast. Toen mompelde de vos: "Als hij nu nog eens zou kunnen zingen als de nachtegaal! Maar natuurlijk, met zulk een uiterlijke schoonheid kan hij waarschijnlijk helemaal niet zingen. Wat jammer!" De vos zuchtte: "Als hij maar kon zingen, dan zou hij de koning van allen zijn." De verwaande jonge raaf kon zich niet langer in bedwang houden. De vos, zo besloot hij, was een heer van smaak en kwaliteit. Hij moest hem tonen, dat zijn stem in alle opzichten even mooi was als zijn figuur en kleur. Hij kon eenvoudigweg niet langer stil blijven. Hij opende zijn bek zo ver mogelijk. "Kra, Kra, Kra!" kraste hij, daarbij het meest afschuwelijke geluid, dat men ooit hoorde, makende.

Plotseling was er opwinding aan de voet van de boom, toen het stuk mals vlees op de grond viel. De vos sprong er direct bovenop en greep het tussen zijn sterke kaken. Toen de vos wegrende, kraste de raaf woedend: "Kra, kra, kra! Jij gemene dief! Geef mijn vlees terug, kra, kra, kra! Jij gemene dief!" Maar de vos kwam niet terug, ondanks zijn mooie woorden.

[http://www.beleven.org/verhaal/de raft en de vos](http://www.beleven.org/verhaal/de_raft_en_de_vos)

De raaf en de vos

Jean de la Fontaine - De raaf en de vos

Meester raaf zat in een eikenboom.

Hij klemde in zijn bek een heerlijk brokje kaas uit Gouda.

Meester vos, gelokt door deze droom

Van geur, keek op en sprak: "Doctor honoris causa,

U met uw wijs en alziend oog

En met uw glanzend zwarte toog,

Als ook uw stemorgaan zo mooi is als uw veren
dan moet toch ieder dier u als een feniks eren!"

Meester raaf, ontroerd door zoveel eer,

Wipte van tak tot tak en boog zich wat naar voren,

Keek toen trots over zijn snavel neer

Op meester vos en om zijn stem te laten horen

Gaapte hij met zijn bek héél wijd.

Maar ja, de kaas was hij toen kwijt.

Hij hapte er nog naar, keek treurig naar beneden.

De vos pakte zijn prooi en fleemde toen tevreden:

"Denk eraan, mijn waarde heer,

Elke vleier schenkt zijn eer

Aan door 't lot verwende vrienden

Die zichzelf belangrijk vinden.

Deze wijze les, helaas,

Kost u wel dit brokje kaas!"

Beschaamd verborg de raaf zich in de eikentakken

En kraste toen wat laat: "Mij zul je niet meer pakken!"

DE STADSMUIS EN DE VELDMUIS

Aesopus - De fabel van de stadsmuis en de veldmuis

Eens nodigde een brave, verstandige veldmuis zijn goede vriend, die in de naburige stad woonde, uit voor een bezoek. Deze nam de uitnodiging, om over een paar weken te komen, aan. De veldmuis bekeek zijn nederige woning, een holletje aan de voet van een grote eikeboom, eens goed. Hoewel niet rijk, was deze toch wel gerieflijk ingericht. Alles wat de muis zelf nodig had, was er.

Hij begon met de boel netjes op te ruimen en hoewel zuinig van aard, wilde hij toch zijn voorraad edelmoedig ter beschikking stellen aan zijn vriend. Elk zorgvuldig bij elkaar gezocht hapje eten werd uit de voorraadkamer te voorschijn gehaald. Rogge en gerstekorrels, kaaskorstjes en noten. Al het voedsel, dat hij had lag tenslotte hoog opgestapeld in afwachting van de komst van zijn gast. De veldmuis hoopte, dat er genoeg te eten zou zijn voor zijn vriend. Die had vast keurige manieren, veronderstelde hij. Hij vreesde, dat de kwaliteit van zijn voedsel misschien niet zou voldoen aan de verfijnde smaak van de stadsmuis.

Eindelijk was het bezoek er. En nadat ze elkaar hadden begroet, gingen ze aan tafel. De stadsmuis verwaardigde zich hier en daar wat te pikken. Hij trok zijn neus op en scheen helemaal niet onder de indruk van het vele voedsel vóór zich. De veldmuis at bijna niets en knabbelde op een korenaar. Hij deed of hij geen honger had voor 't geval er voor zijn vriend eens niet genoeg zou zijn.

Eindelijk ging de stadsmuis achterover zitten en veegde hij met een verachtelijk gebaat wat kruimels van zijn jas. "Beste vriend," begon hij, "laat ik eens openhartig met je praten. Hoe kun jij dit eenvoudige en saaie leven toch verdragen?" Hij pauzeerde even en de veldmuis begon langzamerhand de moed te verliezen.

"Hoe kun je het verdragen zo te wonen?" ging hij verder, terwijl hij in het kleine, donkere hol, waar ze zaten, rondkeek. "Je kunt deze vochtige bossen toch echt niet liever hebben dan de drukke straten vol wagens en mensen! Is het praten van mensen niet aangener om te horen dan het gesjilp van vogels? Is de warm aandoende pracht van een rijk huis niet te verkiezen boven die wilde, winderige woestenij?"

De veldmuis was terneergeslagen. Hij keek eens om zich heen en voor het eerst zag hij zijn eenvoudige woning, zoals anderen die zagen. De stadsmuis stak zijn borst vooruit: "Je moet niet langer treuzelen!" zei hij. "Je moet direct met mij vertrekken. Bedenk wel, dat aan alles een eind komt. Je kunt je leven onmogelijk altijd hier slijten."

Hij stond op en ging naar de deur. "Kom op, ik zal je het leven in de grote stad laten zien." Zulke mooie, overtuigende woorden overdonderden de eenvoudige veldmuis. Hij stemde vlug toe met zijn vriend mee te gaan. Samen vertrokken ze naar de stad, waar ze in de buitenwijken aangekomen, even wachtten. Toen de duisternis was ingevallen, slopen ze de stad in.

Midden in de nacht bereikten de muizen het voorname huis, waar de stadsmuis woonde. Hier waren rood fluwelen banken, hier was heel mooi houtsnijwerk. Alles duidde inderdaad op rijkdom. Op tafel lagen de restjes van een heerlijk diner. Nu was het de beurt aan de stadsmuis om voor gastheer te spelen. Hij rende heen en weer om aan de wensen van zijn vriend te voldoen. Stapelde schaal op schaal, hapje op hapje, alsof hij de koning verwachtte.

De veldmuis, van zijn kant, deed alsof hij thuis was. Hij prees het geluk, dat zulk een verandering in zijn manier van leven had gebracht. Toen, midden in zijn vreugderoes, waarbij hij er zich over verbaasde hoe hij tevreden had kunnen zijn met het armzalige voedsel thuis, ging de deur plotseling open. Een gezelschap dames en heren kwam de kamer binnen.

De twee vrienden sprongen in doodsangst van de tafel en verstopten zich in het eerste het beste hoekje. Toen het weer helemaal rustig was in de kamer waagden ze het om te voorschijn te komen. Maar het geblaf van honden dreef ze nog angstiger dan eerst terug.

Eindelijk, toen alles in huis sliep, sloop de veldmuis uit zijn schuilplaats te voorschijn. Hij wilde weer naar zijn eigen huis. Bij het afscheid fluisterde hij zijn gastheer in het oor: "Beste vriend, deze fijne manier van leven zal degenen, die hier wonen, wel bevallen. Geef mij echter maar gerst en brood, dat ik in alle rust en veiligheid kan eten. Ik geef daar de voorkeur aan boven het fijnste feestmaal, waar angst en zorg op de loer liggen."

Een eenvoudig leven in vrede en rust
is beter dan een weelderig leven met gevaar en risico.

DE WOLF EN DE HOND

Aesopus - De fabel van de wolf en de hond

Op een nacht, 't was heldere maan, kwam een eenzame wolf, vanuit de schaduw te voorschijn. Hij was mager en hij stierf bijna van de honger. Terwijl hij rondliep kwam hij opeens een erg dikke, goed gevoede hond tegen. De twee groetten elkaar en de wolf merkte op, terwijl hij de hond van onder tot boven bekeek: "Mijnheer, wat ziet u er buitengewoon goed uit. Ik geloof niet ooit een gezonder en gelukkiger dier te hebben gezien. Vertelt u mij eens, hoe het komt, dat u beter schijnt te leven dan ik? Zonder valse bescheidenheid kan ik gerust zeggen, dat ik op de jacht mijn leven honderd keer vaker op het spel zet dan u. En toch bent u goed gevoed, terwijl ik bijna sterf van de honger." De hond gromde: "U kunt een even goed leven hebben als ik, als u doet, wat ik doe," zei hij kortaf. De wolf spitste zijn oren. "En wat is dat dan?" vroeg hij.

De hond lachte geheimzinnig, zoals ieder doet, die een geheim kent. "Het is heel eenvoudig, ik bewaak het huis gedurende de nacht en houd zo de dieven buiten de deur."

"Dat zou ik graag doen, want ik heb het nu ellendig," zei de wolf. "Mijn leven in het bos, waar ik last heb van regen, vorst en sneeuw, vervuilen voor een warm dak boven mijn hoofd en lekker eten, zou me wel passen." De hond draaide zich om, gaf de wolf een teken hem te volgen en begon de weg af te lopen.

Terwijl ze naast elkaar voortsukkelden, zag de wolf toevallig een rare streep om de nek van de hond. Hij kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en vroeg hem hoe hij daar aan kwam. De hond deed of hij de vraag niet hoorde. Maar de wolf drong op een antwoord aan. "U moet dan weten," zei de hond tenslotte, "dat ik overdag vastgebonden ben, anders verlies ik mijn geduld en bijt ik een onschuldige vreemdeling. Ik mag alleen 's nachts vrij rondlopen." - Hij hield op en vervolgde toen op een toon, die scheen te betekenen, dat het zo nu eenmaal hoorde: "Als ik overdag toch nergens heenga, kan ik alleen maar slapen. 's Nachts, als ik vrij rondloop, ben ik des te waakzamer. Mijn baas en de hele familie zijn erg trots op me en ze geven me borden met botjes en restjes van de tafel. Mijn beloning is prima, dat zeg ik u."

De wolf bleef ineens staan. "Wat mankeert u?" vroeg de hond ongeduldig. "Kom op, treuzel niet zo." - "Nee," antwoordde de wolf, "neem me niet kwalijk, maar ik ga niet verder mee. Mijn vrijheid is me te lief en ik wil geen koning zijn op de voorwaarden, die u beschrijft." Terwijl hij dit zei, draaide de wolf zich om en rende terug naar het bos.

Vrijheid is beter dan comfort in gevangenschap.

DE HAAS EN DE SCHILDPAD

Aesopus' fabel over de wedstrijd tussen de haas en de schildpad

De haas moest altijd lachen wanneer hij de schildpad zag lopen, want het ging zo langzaam. "Ik begrijp niet waarom jij nooit naar iets onderweg gaat," zij hij pesterig. "Als jij eindelijk aankomt, is het altijd te laat en alles is al lang voorbij."

De schildpad lachte een beetje. "Vlug ben ik niet," zei hij, "maar toch durf ik te wedden, dat ik eerder aan de overkant van dit veld ben dan jij. Zullen we een wedstrijd houden? Dan kun je het zien."

"Goed!" riep de haas en meteen sprong hij er vandoor, zo snel als hij kon. De schildpad ging heel rustig op weg.

Nu was het die dag erg warm weer met een brandende zon, en de haas werd halverwege moe en slaperig. "Weet je wat," dacht hij. "Ik doe even een tukje onder die heg hier. Zelfs als die schildpad me onderwijl voorbij loopt, heb ik hem in een flits weer ingehaald." De haas ging in de schaduw liggen en sliep in.

De schildpad kroop gestaag voort onder de warme zon.

Pas na lange tijd werd de haas wakker. Het was veel later dan hij dacht en hij keek eens rond. Geen schildpad te bekennen. "Nou nou," mompelde hij, "waar zit dat vriendje? Wacht maar, ik zal hem eens wat laten zien."

Als een pijl uit een boog schoot hij weg, door het korte gras, door het koren, over sloten, langs braamstruiken, en bij de laatste bocht bleef hij even staan om te zien waar de eindstreep lag. Daar! En nog geen halve meter ervoor kroop de schildpad, langzaam maar zeker, stap voor stap, dichterbij en dichterbij naar het eindpunt.

Met een geweldige sprong stoof de haas erop af. Maar hij was te laat. Toen hij de lijn passeerde, was de schildpad hem juist voor geweest.

"Zie je nou wel," zei de schildpad.

Maar de haas had geen adem meer om te kunnen antwoorden.

DE WOLF EN DE KRAANVOGEL

http://www.beleven.org/verhaal/de_wolf_en_de_kraanvogel

Aesopus - De fabel van de wolf en de kraanvogel

Eens op een dag greep een wolf een mooie, vette kip. Hij vond het een heerlijk hapje en hij at het arme schepsel dan ook met huid en haar op. Helaas voor onze wolf bleef met de laatste hap een scherp botje in zijn keel steken. Hij kuchte en hoestte en de tranen rolden uit zijn ogen. Maar ondanks al zijn inspanningen raakte hij het botje niet kwijt. Hij verging van de pijn en rende het bos op en neer op zoek naar hulp.

Ieder dier, dat hij tegenkwam, smeekte hij hem te helpen. Daarbij zinspeelde hij er op, dat men een royale beloning zou krijgen, als het botje uit zijn keel zou worden gehaald. Echter, zijn manier van doen was bij veel dieren bekend en ze hadden dan ook geen zin de wolf te helpen. De leeuw en de luipaard deden net of ze zijn angstige kreten niet hoorden. De roek en de raaf vlogen hoog de bomen in, ver weg van zijn gevaarlijke kaken. De vos en de beer dachten, dat de wolf ze een poets wilde bakken en maakten, dat ze wegkwamen. Zelfs de ezel weigerde om te helpen. Dat leek tenminste zo, want hij balkte een beetje en ging verder met het eten van dorens.

Eindelijk trof de wolf later op de dag een kraanvogel aan, die tussen het riet aan de waterkant opdook. Hij luisterde naar het verzoek van de wolf en toen hij van de beloning hoorde stemde hij toe te helpen. Diep in de keel van de wolf kijkend, kon de kraanvogel het scherpe botje zien zitten. Zijn snavel en uitgestrekte lange hals draaiend tussen de geduchte kaken, trok hij het botje langzaam maar zeker uit de keel.

Daarna vroeg de kraanvogel bescheiden om de beloofde beloning. Maar de wolf grijnsde breeduit, zijn scherpe tanden blikkerend in het zonlicht. "Ondankbaar schepsel," snauwde hij. "Heb ik je je leven niet geschonken? Hoevelen kunnen hun kop in de bek van een wolf steken en het dan ook nog navertellen? Je hebt je smakelijke kop veilig terug kunnen trekken. Is dat niet voldoende beloning?"

Zij die dank van schurken verwachten worden vaak teleurgesteld.

DE LEEUW EN DE MUIS

http://www.beleven.org/verhaal/de_leeuw_en_de_muis

Aesopus' fabel van de leeuw en de muis

Heel lang geleden woonde er in een ver land een machtige leeuw. Eens, toen hij uitgeput van het jagen en van de hitte was, ging hij terug naar zijn hol en viel daar in een diepe slaap. Terwijl hij sliep kwam er een muis voorbij, die in gedachten verzonken, niet oplette waar ze naar toeliep en zò in het hol van de leeuw terechtkwam. Haar kleine oogjes raakten langzamerhand gewend aan het donker. Ze werden steeds groter en groter, want daar voor haar lag het meest gevreesde wezen, dat ze ooit had gezien. Een ogenblik stond ze van schrik vastgenageld aan de grond. Toen sprong ze in paniek naar de deur. Daardoor struikelde de muis over de neus van de leeuw, die wakker werd.

De geschrokken muis deed verwoede pogingen weg te komen, maar de grote klauw van de leeuw kwam boven op haar terecht. Ze dacht stellig, dat haar laatste uurtje geslagen had. En het is waar, de leeuw zou haar onmiddellijk verslonden hebben, als de muis haar spraak niet had teruggevonden. "Spaar me, hoogheid," pleitte ze. "Ik heb u per ongeluk beledigd. Uw klauw is tèn voornaam om hem te bezoedelen met het bloed van een zò onbeduidende prooi." De grote leeuw keek peinzend naar de muis en overwoog wat hij moest doen. Hij zei niets. Toen, terwijl de muis lag te trillen, beurde de leeuw zijn klauw op en liet hij zijn nietige gevangene vrij. De muis, die bijna niet kon geloven, dat ze zoveel geluk had, rende weg zonder achterom te kijken. Zij vluchtte zo snel ze kon het bos in.

Niet lang daarna was de leeuw weer eens aan het jagen in het bos. Per ongeluk liep hij daarbij in een val, die daar geplaatst was door een paar jagers. Hij worstelde wanhopig om uit het net, dat hem verstrikte, te komen. Maar het was vergeefs. Bang en zonder hoop vrij te komen stiet hij zo'n machtig gebrul uit, dat het overal in het bos te horen was. De muis hoorde het gebrul héél in de verte en begon vlug te rennen om de oorsprong ervan te ontdekken. Eindelijk, op een open plek in het bos, vond ze de gevangen leeuw, die ze herkende als dezelfde, die haar leven had gespaard en die haar vrij had gelaten. Zonder veel omslag en zonder angst begon de muis te knagen aan de touwen, die de leeuw stevig vastgebonden hielden. In een ogenblikje hadden de scherpe tanden van de muis het net verscheurd en het edele dier was bevrijd uit zijn gevangenschap.

Goed zijn voor voornamen of eenvoudigen is zelden verspild.

HET PAARD EN HET HERT

http://www.beleven.org/verhaal/het_paard_en_het_hert

Aesopus - De fabel van het paard en het hert

Lang geleden woonde en graasde een wild paard in een uitgestrekte groene weide. In dit grote weiland groeide het meest malse gras om te eten. Er kwam verder geen enkel dier in en het paard had dus alles voor zichzelf. Op zekere dag, echter, liep een hert met een groot gewei tot ontzetting van het paard de wei in. En doordat het overal rondliep vertrapte het veel van het lekkere gras van 't paard. Dat maakte het paard erg boos. En daar het alleen niet in staat was de vernielzucht van het hert tegen te gaan, galoppeerde het op een man, die net voorbij kwam, af.

"Meneer," zei het paard, "stop alsjeblieft en help me die indringer te straffen, vóór dat mijn hele weiland bedorven is." De man keek achterom naar het hert, dat nog steeds wild trappelend en stampend rondliep. Toen zei hij, terwijl hij zich tot het paard wendde: "Ja, ik wil je helpen je te wreken. Maar eerst moet je me een bit in je mond laten doen. En een zadel op je rug, zodat ik er op kan zitten. Ik zal voor wapens zorgen en dan zullen we samen in staat zijn, dat eigenzinnige dier te overweldigen."

Het paard stemde graag toe en alles werd in gereedheid gebracht. Toen, met de man op de rug van het paard, begon de jacht op het hert. In korte tijd was het hert overmeesterd en gedood, tot vreugde van het paard. Toen het zijn hoofd wilde omdraaien om de man op zijn rug voor zijn hulp te bedanken, ontdekte het, dat dat niet ging. Er kwam ook geen antwoord, behalve een harde ruk aan de teugel, die aan het harde bit in zijn mond vastzat.

"Het is niet nodig me te bedanken, paard," zei de man. "Ik ben het, die jou moet danken. Tot nu toe wist ik niet hoe nuttig je kon zijn. En ik wist ook niet, dat je me op je rug zò snel over het land kon rijden. Jouw wraak is mijn beloning geweest. Want van nu af aan ben je mijn dienaar."

Vanaf die tijd is het paard de slaaf van de mens geweest.

Wraak is duur gekocht met de prijs van de vrijheid.

DE DUIF EN DE MIER

http://www.beleven.org/verhaal/de_duif_en_de_mier

Aesopus - De fabel van de duif en de mier

Dwars door het bos liep een helder, kabbelend beekje. Onder een grasspriet in de berm zat een mier. Die had erg veel dorst en daarom boog ze zich voorover om wat te drinken. Maar terwijl ze dat deed gleed ze uit en viel ze in het water. De stroom sleurde haar mee, ver weg stroomafwaarts. Hoe ze ook haar best deed, ze redde het niet om aan de kant te komen.

Op dat moment vloog er een duif boven de beek. Deze zag de in het water spartelende mier en had medelijden met het in nood verkerende diertje. De duif brak een takje van een in de buurt staande struik en liet dat in het water vallen. De mier aarzelde geen moment en klauterde vlug op het takje en bereikte zo veilig de oever.

Kort daarop was de mier aan het wandelen, toen ze de duif toevallig weer ontmoette. Een jager stond op het punt de vogel in een groot net te vangen. De mier, die zag wat er ging gebeuren, stak de man in zijn hiel. Deze gaf een gil van schrik. De duif hoorde het, werd bang en vloog weg.

De ene dienst is de andere waard.

DE KIKKER DIE EVEN GROOT ALS EEN OS WILDE ZIJN

http://www.beleven.org/verhaal/de_kikker_die_even_groot_als_een_os_wilde_zijn

Een fabel van Jean de La Fontaine over waan en nijd

Een os stond in de wei te dromen bij een beek
En zag hoe daar vlakbij een kikker hem bekeek.
Hij was zichtbaar jaloers, niet groter dan een ei,
Maar kwaakte kwaad:
"Kijk, kijk! 'k Word net zo groot als jij!"
De os sloeg met zijn staart en stond zich te verbazen.
De kikker rekte zich, begon zich op te blazen.
Hij blies en blies, hield zich even in
En vroeg: "Is dit geen goed begin?
Ben ik op weinig tijd niet reuze aangekomen?"
De os zei: "Boe!" En bleef maar voor zich uit staan dromen.

De kikker wond zich op, begon met nieuwe moed
Hij voelde alles spannen. "Is het nu nog niet goed?"
"Boe!" deed de os bedroefd. "Het lijkt er echt niet op.
Niet groter dan een pad, maar met een dikke kop!"
Nu werd de kikker woest, hij duwde, blies en balde
Zijn spieren plots zo hard dat hij aan flarden knalde

De wereld barst van waan en nijd
Om wie de snelste auto rijdt
Het grootste huis. De verste reis.
Ach, is dat allemaal wel wijs?

DE WOLF EN DE MENS

Grimm 072 - De wolf en de mens

De vos vertelde eens aan de wolf, hoe sterk de mens wel was; geen dier kon hem weerstaan, en men moest een list gebruiken om zich tegenover hem staande te houden. Toen antwoordde de wolf: "Als ik maar eens een mens te zien kreeg, ik zou toch op hem afstormen." - "Daar kan ik je wel aan helpen," zei de vos. "Kom morgen vroeg maar eens bij me, dan zal ik er je één laten zien." De wolf kwam al heel vroeg bij hem, en de vos bracht hem naar buiten, op de weg, die de jager elke dag ging. Eerst kwam er een oude, afgedankte soldaat. "Is dat nu een mens?" vroeg de wolf. "Nee," zei de vos, "dat is er één geweest." Daarna kwam er nog een jongetje, dat naar school moest. "Is dat nu een mens?" vroeg de wolf. "Nee," zei de vos, "dat moet er nog één worden." Eindelijk kwam de jager, met een dubbelloopsgeweer op zijn rug en een jachtmes aan zijn zijde. En de vos zei tegen de wolf: "Zie je, dat is nu een mens, daar wou je nu op afstormen, maar laat mij eerst even naar m'n hol!"

De wolf stormde nu inderdaad op de mens los, maar de jager keek hem aan en zei: "Jammer, dat ik geen kogel in mijn geweer heb," legde aan en schoot de wolf het schroot in de snoet. De wolf trok een lelijk gezicht, maar hij liet zich niet afschrikken en ging voorwaarts; toen gaf de jager hem een tweede laag. De wolf verbeet zijn pijn en sprong de jager te lijf: daar trok hij zijn blanke jachtmes en gaf hem links en rechts een paar steken, zodat hij, badend in 't bloed, al huilend bij de vos terug kwam. "Nu, broeder wolf," zei de vos, "en hoe heb je het klaar gespeeld met de mens?" - "Och," zei de wolf, "zo had ik me de kracht van een mens niet voorgesteld. Eerst nam hij een stok van zijn schouder; daar blies hij in, en toen vloog me iets in 't gezicht wat me verschrikkelijk kietelde; daarna blies hij nog eens in die stok, toen vloog er wat in m'n neus, als bliksem en hagelstenen, maar toen hij vlakbij me was, trok hij een rib uit zijn lijf, daarmee heeft hij me zo geslagen, dat ik bijna dood was gebleven." - "Zie je," zei de vos, "wat een opschepper jij bent: je gooit je bijl zo ver weg, dat je hem niet meer terug kunt halen!"

http://www.beleven.org/verhaal/de_krekel_en_de_mier

Jean de La Fontaines fabel van de krekel en de mier

De krekel sjirpte dag en nacht, zo lang het zomer was,
Wijl buurvrouw mier bedrijvig op en neer kroop door 't gras
"Ik vrolijk je wat op," zei hij. "Kom, luister naar mijn lied."
Zij schudde nijdig met haar kop: "Een mier die luiert niet!"

Toen na een tijd de vrieswind kwam, hield onze krekel op.
Geen larfje of geen sprietje meer: droef schudde hij zijn kop.
Doorkoud en hongerig kroop hij naar 't warme mierennest.
"Ach, juffrouw mier, geef alsjeblieft wat eten voor de rest

Van deze barre winter. Ik betaal met rente terug,
Nog vóór augustus, krekelwoord en zweren doe 'k niet vlug!"
"Je weet dat ik aan niemand leen,"
Zei buurvrouw mier toen heel gemeen.

"Wat deed je toen de zon nog straalde
En ik mijn voorraad binnenhaalde?"
"Ik zong voor jou," zei zacht de krekel.
"Daaraan heb ik als mier een hekel!
Toen zong je en nu ben je arm.
Dus dans nu maar, dan krijg je 't warm!"

Wie leeft van kunst gaat door voor gek.
Vaak lijdt hij honger en gebrek.

DE WOLF EN DE VOS

http://www.beleven.org/verhaal/de_wolf_en_de_vos

Grimm 073 - De wolf en de vos

De wolf had de vos bij zich op bezoek. En wat de wolf wilde, moest de vos doen, want de vos was de zwakste, en de vos zou zijn heer graag kwijt zijn geweest. Nu gebeurde het eens, dat ze allebei door een bos liepen, en toen zei de wolf: "Rooie vos, geef me wat te eten, anders eet ik jou op." Toen antwoordde de vos: "Ik weet een boerderij, daar zijn een paar jonge lammetjes, als je er zin in hebt, dan zullen we er wel eentje halen." Dat vond de wolf goed.

Ze gingen erheen, en de vos stal het lammetje, bracht het de wolf, en maakte zich uit de voeten. De wolf verschalkte het, maar hij was nog niet voldaan, hij wilde er het andere bij hebben, en ging het halen. Maar omdat hij zo onhandig was, merkte de moeder van het lammetje het, en begon verschrikkelijk te schreeuwen en te blaten, zodat de boeren eraan kwamen lopen. Ze vonden de wolf, en sloegen hem zo erbarmelijk, dat hij hinkend en huilend bij de vos aankwam. "Daar heb je me mooi beetgehad," zei hij, "ik wou het andere lam halen, maar de boeren kregen me te pakken en hebben me murw geslagen." De vos antwoordde: "Je bent ook zo'n veelvraat."

De volgende dag gingen ze weer samen uit, en de gierige wolf zei nog eens: "Rooie, geef me wat te eten of ik eet jou ook op." De vos gaf ten antwoord: "Ik weet een boerderij, daar bakt de vrouw vanavond pannenkoeken. Daar zullen we er een paar van halen." Ze gingen, de vos sloop om het huis, keek en speurde zolang, tot hij erachter was, waar de schotel stond. Toen trok hij er zes pannenkoeken af en bracht ze naar de wolf. "Hier heb je wat," zei hij tegen hem, en hij ging zijns weegs.

De wolf had de pannenkoeken in een oogwenk opgeslokt en zei: "Die smaken naar meer," hij ging erheen en gooide de hele schotel op de grond, zodat hij in stukken sprong. Dat gaf een geweldig lawaai, zodat de vrouw naar buiten kwam. En toen ze de wolf zag, riep ze om hulp en allen snelden toe en gaven hem een pak slaag, zodat hij met twee kreupele poten luid huilend bij de vos in 't bos terugkwam. "Wat je me nu weer geleverd hebt!" riep hij, "de boeren hebben me te pakken gekregen en me de huid volgeranseld." Maar de vos antwoordde: "Je bent ook zo'n veelvraat!"

De derde dag gingen ze samen een beetje wandelen, en de wolf hinkte maar moeilijk voort - maar hij zei toch weer: "Rooie, zorg dat ik eten krijg, of ik eet jou óók op!" De vos antwoordde: "Ik weet een boer die net geslacht heeft, en 't gezouten vlees ligt in 't vat, in de kelder. Dat zullen we halen." De wolf zei: "Dan ga ik meteen maar mee, want je moet me helpen, als ik niet weg kan." - "Mij best," zei de vos en wees hem de sluipgangen en omwegen waarlangs ze ten langen leste toch bij de kelder aankwamen. Daar was nu een overvloed van vlees, en de wolf begon dadelijk te eten, en dacht: "Voordat ik uitschei, kan 't nog wat lijden."

De vos smulde ook, maar keek intussen aldoor op en om, en liep telkens naar het gat, waardoor ze de kelder waren ingekomen, en probeerde of hij nog dun genoeg was, om erdoor te kunnen. De wolf zei: "Beste vos zeg nu eens, waarom ren je zo heen en weer en aldoor naar buiten en terug?" - "Ik moet toch kijken, of er niemand aankomt," antwoordde de slimme vos, "eet jij maar niet te veel." De wolf zei: "Ik ga niet weg, voor 't hele vat leeg is."

Intussen kwam de boer, die de vos had horen springen, naar de kelder. Toen de vos hem zag, was hij in één sprong door het gat naar buiten: de wolf wilde ook, maar hij had zo'n dikke buik van 't eten, dat hij er niet meer door kon, maar middenin bleef steken. Daar kwam de

boer met z'n knuppel, en sloeg hem dood. Maar de vos hupte 't bos in en was blij, dat hij de oude veelvraat kwijt was.

DE HAAS EN DE EGEL

http://www.beleven.org/verhaal/de_haas_en_de_egel

Grimm 187 - De haas en de egel

Dit is een geschiedenis die je vertelt als een leugen, jongens, maar het is toch waar; want mijn grootvader, van wie ik ze heb, die zei altijd wanneer hij ze me liet horen, erbij: "Waar moet het toch zijn, m'n jongen, want anders zou ik je het toch niet vertellen." Maar het is zó gebeurd:

Het was op een zondagmorgen in de nazomer, juist toen de boekweit bloeide. De zon was heerlijk opgegaan, de morgenwind ging over de stoppelvelden, de leeuweriken stegen in de lucht, de bijen gonsden om de boekweit, en de mensen gingen in hun zondagse kleren naar de kerk, en alle schepselen waren tevreden en de egel ook.

De egel stond voor z'n deur, z'n armen over elkaar, hij keek naar de morgenwind en neuriede zo een liedje voor zich heen, zo goed en zo kwaad als nu eenmaal op een zondagmorgen een egel zingen kan. Terwijl hij nu zo heel zachtjes voor zich heen aan 't neuriën was, viel het hem opeens in, dat hij ondertussen wel, terwijl z'n vrouw de kinderen waste en aankleedde, 'n beetje in 't land kon gaan kuieren, om eens te gaan kijken hoe zijn koolraap er bij stonden. Zijn koolraap stond namelijk heel dicht bij zijn hol, en hij was altijd gewend daar met de hele familie van te eten en daarom sprak hij altijd van zijn mangelwortelen. Zo gezegd, zo gedaan. Het stekelvarken trok de huisdeur achter zich dicht en ging de weg naar de akker in. Hij was nog niet ver van huis, en wou juist langs de meidoornstruiken, die opzij van de akker stonden, z'n draai nemen naar de mangelwortelen, toen hij de haas tegenkwam die met soortgelijke bedrijfszorgen was uitgegaan, namelijk om eens te kijken hoe zijn kool er bij stond. Toen de egel de haas in 't vizier kreeg, boog hij zich bij wijze van een vriendelijk goedmorgen. Maar de haas, die op zijn manier een deftige meneer was, en bovendien gruwelijk trots, antwoordde niets op de groet van de egel, maar hij zei tegen hem, en hij keek verschrikkelijk spottend: "Wat doe jij hier op zo'n morgen in 't veld rond te lopen?" "Ik was gaan wandelen," zei de egel. "Gaan wandelen?" lachte de haas, "ik vind dat jij je benen ook wel eens voor betere dingen kon gebruiken." Dit antwoord beviel het stekelvarken helemaal niet, want: alles kon hij verdragen, maar van z'n benen moesten ze niks zeggen, want die waren van nature scheef. "Dacht je soms," zei de egel tegen de haas, "dat jij met je benen meer kon uitrichten, dan ik?" "Dat denk ik zeker," zei de haas. "Dat zouden we dan eerst moeten proberen," zei de egel. "Ik wed, dat als wij om 't hardst lopen, ik jou voorbijloop." "Och jij, met je scheve poten, het is al te belachelijk; maar ik vind het best hoor, als jij daar zo'n uitzonderlijke zin in hebt. Waar zullen we om lopen?" "Een gouden dukaat en 'n fles brandewijn," zegt de egel. "Aangenomen," spreekt de haas, "ik sla toe, dan kan 't meteen beginnen." "Nou zo'n haast heeft dat niet," zegt de egel, "ik ben nog helemaal nuchter, ik moet thuis eerst nog wat ontbijten, over 'n half uurtje ben ik er weer."

En daarmee liep de egel weg, want de haas vond het best. Onderweg dacht de egel bij zichzelf: "De haas vertrouwt op z'n lange benen, maar ik zal 'm wel krijgen. Hij doet wel erg voornaam, maar eigenlijk is hij dom, en hij zal 't gelag betalen!" En als de egel thuis komt, zegt hij tegen z'n vrouw. "Vrouw," zegt hij, "kleed je dadelijk aan, je moet met mij naar 't land." "Wat is er dan?" zegt de vrouw. "Ik heb een weddenschap met de haas, om 'n gouden dukaat en 'n fles brandewijn, ik zal met 'm lopen om 't hardst, en jij moet erbij zijn." "Maar man!" en de egel z'n vrouw begon al te huilen, "ben je dan niet goed wijs? Heb je je verstand helemaal verloren? Hoe kan je nou met de haas om 't hardst lopen?" "Wijf," zei de egel, "hou je snater. Praat jij niet mee in mannenkwesities. Mars, kleed je aan, en ga mee." Wat zou de egel z'n vrouw nu nog doen? Ze moest wel mee, of ze nu wilde of niet. Toen ze nu met mekaar op weg waren, sprak de egel tegen z'n vrouw: "Nu moet je oppassen en goed

luisteren. Zie je die lange akker? Daar gaan we de wedloop houden. De haas loopt namelijk in de ene voor, en ik in de andere. We beginnen van boven. Nu heb jij niets anders te doen, dan datje beneden aan in de voor gaat zitten, en als de haas van de andere kant aankomt, dan roep je: "Ik ben er al."

Intussen waren ze bij het land gekomen. De egel wees aan z'n vrouw haar plaats en liep de akker op. Toen hij bovenaan was, stond de haas er al. "Kan het er op los gaan?" zegt de haas. "Jawel," zegt de egel. "Vooruit dan maar!" En daarmee ging ieder in z'n voor zitten, De haas telde: "Eene, tweeje, drie!" en voort ging het, als een stormwind langs de akker naar beneden. De egel deed net drie passen, dan dook hij ineens in de voor en bleef stil zitten. Toen nu de haas in volle ren onder aan de akker was gekomen, riep de egel z'n vrouw hem toe: "Ik ben er al!" De haas stond stil en was een klein beetje verbaasd; want hij dacht natuurlijk dat het de egel zelf was, die dat riep, want je weet, de egel z'n vrouw ziet er precies zo uit als haar man.

Maar de haas dacht: "Dat gaat niet eerlijk toe." En hij riep: "Nog eens lopen. Omgekeerd!" En voort joeg hij weer als een stormwind, zodat de oren hem om z'n kop vlogen. Maar de egel z'n vrouw bleef rustig waar ze was. Toen nu de haas boven aankwam, riep de egel hem tegemoet. "Ik ben er al." Maar de haas, helemaal buiten zichzelf van boosheid, riep: "Nog eens gelopen! Omgekeerd!" "'t Kan mij niet schelen," zei de egel, "om mijn part zo vaak als je maar wilt." Zo liep de haas nog drie en zeventig maal, en de egel hield het al door maar tegen hem vol. Elke keer dat de haas onderaan of bovenaan kwam, zeiden de egel of zijn vrouw: "Ik ben er al!"

Maar de vierenzeventigste maal kwam de haas niet meer aan het eind. Midden op het land stortte hij neer, het bloed vloog hem uit z'n keel, en hij bleef op de plaats dood. De egel echter nam z'n gewonnen gouden dukaat, en z'n fles brandewijn, riep z'n vrouw van de voor weg, en samen gingen ze tevreden naar huis en als hij niet gestorven is, dan leeft hij nog. Zo is het gebeurd dat op de Boksemeerse hei de egel de haas heeft doodgelopen en sinds die tijd is het geen enkele haas meer ingevallen, om met een Boksemeerse egel om 't hardst te lopen.

Maar de wijze les van deze historie is, dat niemand, al vindt hij zichzelf nog zo voornaam, zich moet laten verleiden, te spotten over iemand die niet zo deftig is, al is 't ook maar een egel. En ten tweede, dat het verstandig is als je uit vrijen gaat om een vrouw te nemen van je eigen stand, die er precies zo uitziet als jezelf. Wie dus een egel is, moet zorgen dat z'n vrouw ook een egel is, enzovoort!

DE RAAD DER RATTEN

[http://www.beleven.org/verhaal/de raad der ratten](http://www.beleven.org/verhaal/de_raad_der_ratten)

Een fabel van Jean de La Fontaine over goede raad

Een kater, Rodilardus heette hij, was zeer berucht.
Hem kon geen rat meer zien
of die sloeg voor hem op de vlucht.
Hij had er zoveel koud gemaakt,
De kop en poten afgekraakt,
Dat zij die overleefden bleven beven in hun hol.
Zij hadden niet veel eten, waren van de honger dol.
Voor hen was Rodilardus niet zo maar een nare kater.
Nee, voor dit arme rattenvolk was hij zowaar een sater!
Toen kwam de tijd dat hij hoog en ver over daken liep
En krols miauwend lief naar een van zijn vriendinnen riep.
Terwijl hij heel het weekend lang zijn dame bleef versieren,
Hielden de ratten de synode der bedreigde dieren.
Althans, wat ervan overbleef kwam samen in een hoek.
De deken van de ratten zei: "Wij zijn misschien niet kloek,
Maar slim; dus moeten wij de kater straks de bel aanbinden.
Zo kunnen wij als hij op jacht gaat
snel een schuilplaats vinden."
Een ieder vond: "De deken is geniaal, hij weet het wel.
Maar het probleem is: wie van ons bevestigt deze bel?"
De ene zei: "Mij niet gezien, ik ga er niet naar toe."
De andere: "Ik durf niet meer, ik ben te traag en moe."
Zo kropen zij weer in hun hol en werd er niets gedaan.

Zo heb ik menige synode ook uiteen zien gaan,
Synoden niet van ratten, maar van herders van de kerk,
van monseigneurs, en ook daar is de vraag:
"Wie doet het werk?"

Waartoe dient goede raad?
Het hof heeft raadgevers met hopen.
Maar mannen van de daad,
Die zie je echt zo dik niet lopen.

DE REIGER EN DE KRAB

http://www.beleven.org/verhaal/de_reiger_en_de_krab

Over een reiger die de vissen een fabeltje op de mouw speldt

Er stond eens een reiger aan de oever van een meer. Hij was al oud en hij wilde het liefst veel eten zonder daar moeite voor te hoeven doen. Hij stond daar met een somber gezicht, zó somber dat hij zelfs de visjes niet leek te zien die vlak bij de oever zwommen en die hij makkelijk had kunnen pakken.

Tussen de vissen zwom ook een krab. Hij ging naar de reiger en vroeg: "Oom, waarom eet je helemaal niets en kijk je zo somber?" De reiger antwoordde: "Ik heb al zoveel jaren van vis geleefd, dat ik echt een vriend van de vissen ben geworden. Maar nu gaat er voor jullie iets vreselijks gebeuren en daarom zal ook voor mij het gemakkelijke leven ophouden, en dat op mijn oude dag... Natuurlijk ben ik somber, want een grote ramp hangt ons allen boven het hoofd, mij en allen die hier wonen."

"Maar Oom, wat is dat dan voor ramp?" vroeg de krab.

De reiger antwoordde: "Vanmorgen hoorde ik een paar vissers samen praten aan de oever van dit meer. Ze zeiden tegen elkaar: "In dit grote meer zitten massa's vis. Zondagavond zijn we uitgevist in de andere vier vijvers. Dan zullen we hier eens aan de slag gaan. We vissen met heel grote netten de hele zaak in één keer leeg." Je hoort het: binnen een week hebben ze alles wat hier leeft gevangen. En wat moet ik dan op mijn oude dag? Alle eetlust vergaat me!"

Dit slimme verhaal van de reiger bracht alle vissen in paniek. Bang voor wat komen ging vroegen ze de reiger vriendelijk of hij geen uitweg wist.

"U hebt dit nu wel gehoord, maar zeg ons toch hoe we hier weg kunnen komen. Als we hier blijven, wacht ons een zekere dood."

De reiger zei: "Ik ben maar een domme vogel, uit een ei geboren. Hoe zou ik tegen de mens opkunnen. Maar... hier niet zo ver vandaan staat een grote tempel en daarvoor ligt een vijver, een diepe vijver vol met lotusbloemen. Het is verboden om daar te vissen. Ik zou jullie daarheen kunnen brengen op mijn rug."

De bange vissen geloofden de slimme reiger en vroegen hem hen weg te brengen: "O goede Oom, neem ons mee! Mogen wij eerst..." riepen ze allemaal. "U hebt toch wel gehoord wat de ouden zeggen? Goede vrienden hebben hun leven over voor hun vrienden, en denken eraan dat zij daardoor de goede daden terugbetalen, die hun vrienden in het vorige leven voor hen gedaan hebben."

Die gemene reiger lachte in zijn vuistje en dacht: "Dit gaat goed zo. Nu kan ik dat zootje makkelijk te pakken krijgen en oppeuzelen."

Zo nam hij de ene partij vissen na de andere op zijn rug en deed alsof hij ze naar die tempelvijver bracht, maar hij vloog naar een grote rots waarop de zon lekker scheen en liet ze daar vallen en at ze op. Iedere dag werd hij vrolijker en hij bedacht allemaal boodschappen van de vissen die hij had weggebracht voor hun broeders in de vijver.

De krab wilde ook graag meegenomen worden en hij vroeg iedere dag aan de reiger hem ook te vervoeren. Nou, dacht de reiger, ik heb wel zin in een hapje. Ik heb nu zoveel vis gegeten, ik wil wel eens iets anders proeven. Dus nam hij de krab mee. Hij vloog naar de rots.

Maar de krab vroeg: "Oom, waar is nu die tempel met zijn diepe vijver?"

"Zie je daar die rots? Al je vrienden hebben daar eeuwige rust gevonden en die zal jij ook heel gauw smaken!" lachte de reiger.

De krab zag een grote hoop vissengraten en hij dacht: Mooie vriend ben jij. Je kunt beter met slangen te maken hebben, dan weet je tenminste wat je kunt verwachten. Maar het soort vriend als jij bent, dat zie ik nou eens. Je mag dan wel groot zijn en indrukwekkend, maar ik laat me niet bang maken door jou. Mijn scharen zijn scherper en sterker dan jij denkt!

En hij sloeg zijn poten om de nek van de reiger en begon te knijpen. Hij kneep net zo lang tot de kop van het ondiert van zijn hals gescheiden was. Hij nam de kop en liep ermee terug naar de vijver. Het was een lange tocht voor die kleine krab, maar hij haalde het toch.

"Broertje, waarom ben je teruggekomen?" vroegen de vissen die nog over waren.

"We werden ertussen genomen door die gemenerik. De vissen werden niet naar een vijver gebracht, maar op een rots gesmeten en opgegeten door die huichelaar. Maar ik heb hem te pakken genomen. Hier is zijn kop. Zijn lijf ligt op de rots en nu kunnen we hier in vrede leven, want die vissers waren maar verzonnen."

DE JAKHALS EN DE PATRIJS

http://www.beleven.org/verhaal/de_jakhals_en_de_patrijs

Een fabel uit India over het kenmerk van echte vriendschap

De jakhals en de patrijs hadden eeuwige vriendschap gesloten. Maar de jakhals was erg veeleisend en jaloers. "Jij doet niet half zoveel voor mij als ik voor jou," zei hij steeds, "en jij praat maar over vriendschap. Weet je, mijn idee van een vriend is iemand die me kan laten lachen en huilen, me goed te eten geeft en als het nodig is, mijn leven redt. Dat kan jij nooit!"

"Laten we eens kijken..." zei de patrijs. "Loop jij maar eens een klein eindje achter mij aan, en als ik je niet gauw aan het lachen maak, mag je me opeten."

Hij vloog weg. Daar ontmoette hij twee reizigers, die voortsjokten. Ze hadden pijnlijke voeten en ze waren doodmoe. De eerste droeg een bundeltje aan een stok over zijn schouder. De andere liep met zijn schoenen in zijn hand. Licht als een veertje vloog de patrijs boven op de stok van de ene. Hij merkte er niets van, maar de andere man zag het wel. Wat een buitenkansje voor ons avondeten, dat dier is tam. Hij gooide zonder bedenken een schoen naar de patrijs. Het dier vloog op en de schoen wipte de tulband van het hoofd van zijn vriend.

"Wat ben jij een pestkop," schreeuwde deze boos. "Waarom gooi je je schoenen naar mijn hoofd?"

"Reiskameraad," zei de ander vriendelijk, "wees niet nijdig. Ik gooide die schoen niet naar jou! Er zat een patrijs op je stok. Daar smet ik naar."

"Op mijn stok? Ben je gek!" schreeuwde de man woedend. "Vertel me geen sprookjes. Eerst beledig je me en dan lieg je me nog wat voor. Ik zal je wel een lesje geven."

Hij vloog op hem af en begon te vechten. De ander liet dat niet op zich zitten en sloeg terug. Ze vochten tot ze niet meer uit hun ogen konden kijken, het bloed uit hun neuzen stroomde en hun kleren aan flarden hingen.

De jakhals lachte zich half dood.

"Ben je tevreden, vriend?" vroeg de patrijs.

"Zeker, ik heb me kapot gelachen. Maar nu moet je me laten huilen. Het is makkelijk voor clown te spelen, maar het is heel wat moeilijker de hogere gevoelens op te roepen."

"Nou, je zult het zien," zei de patrijs een beetje in zijn wiek geschoten. "Daar komt een jager met zijn honden aan. Kruip jij maar even in die holle boom en kijk uit je ogen. Als je niet gaat huilen heb je geen gevoel in je lijf."

De jakhals deed wat hem gevraagd werd en keek naar de patrijs, die ging fladderen in de struiken tot de honden hem in de gaten kregen. Toen vloog hij naar de holle boom waarin de jakhals zich verstopt had. De honden roken hem natuurlijk onmiddellijk. Ze begonnen te keffen en te krabben tot de jager kwam. Deze trok de jakhals aan zijn staart uit de boom en gooide hem voor de honden, die naar hartelust met hem vochten tot hij voor dood bleef liggen. Na een poosje deed hij zijn ogen open, want hij had maar gedaan of hij dood was.

De patrijs zat boven hem op een boomtak. "Heb je gehuild?" vroeg hij, "heb ik je hogere gev..."

"Hou je bek!" grauwde de jakhals. "Ik ben bijna doodgegaan van angst."

Daar lag de jakhals bij te komen van zijn builen. Ondertussen kreeg hij honger. "Zo, nu wordt het tijd dat je eens toont dat je een goede vriend bent," zei hij tegen de patrijs. "Haal me eens een lekker hapje en dan zal ik je mijn echte vriend noemen."

"Al goed, al best," riep de patrijs. "Kijk maar goed naar me, en eet als het zover is."

Net op dat moment kwam er een groepje vrouwen voorbij die eten naar het land brachten voor hun mannen. De patrijs begon klagelijk te roepen en fladderde van struik tot struik, alsof hij gewond was. "Een gewonde vogel, een gewonde vogel!" riepen de vrouwen. "Die kunnen we gemakkelijk pakken!"

Ze renden allemaal achter hem aan en die slimme patrijs haalde duizend trucjes uit tot ze zo opgewonden waren dat ze hun bundeltjes op de grond zetten om vlugger te kunnen lopen. De jakhals zag zijn kans schoon, en rende weg met heel wat lekker eten.

"Ben je nu tevreden?" vroeg de patrijs.

"Nou," zei de jakhals, "je hebt me een lekker maaltje gegeven, je hebt me laten lachen, en huilen, uchum... Maar, en dat is de echte test, je moet nog een keer mijn leven redden."

"Misschien lukt me dat niet," antwoordde de patrijs treurig. "Ik ben zo klein en zwak. Maar het wordt al laat. Laten we naar huis gaan, het is een lange weg om langs het ondiepe stuk in de rivier te gaan. Weet je wat, we steken hier de rivier over en dan vragen we aan de krokodil, mijn goede vriend, ons over te zetten."

Ze liepen naar de rivier. De krokodil wilde het wel doen dus gingen ze op zijn brede rug zitten, en hij zette hen over. Maar toen ze midden in de stroom waren zei de patrijs: "Ik geloof dat die krokodil van plan is ons te bedriegen. Stel je voor dat hij je hier in het water gooit."

"Voor jou is dat ook niet leuk!" zei de jakhals, die wit om zijn neus werd.

"Voor mij is dat niet erg. Ik kan toch vliegen, maar jij niet."

De jakhals rilde van angst en toen de krokodil zei dat hij honger had en trek had in een goed maal, kon de jakhals geen woord uitbrengen. "Poeh!" riep de patrijs. "Geen grapjes hoor! Ik kan toch wegvliegen en mijn vriend de jakhals is niet zo stom dat hij zijn leven meeneemt op deze tochtjes. Dat laat hij thuis in een gesloten kast."

"Is dat zo?" vroeg de krokodil verbaasd.

"Ja hoor!" zei de patrijs. "Probeer hem maar op te eten. Het zal je slecht bekomen!"

"Dat is toch raar!" riep de krokodil, en hij zwom door tot de jakhals aan de andere oever kwam.

"Nou, ben je tevreden?" vroeg de patrijs.

"Zeker mijn beste. Je hebt me aan het lachen gemaakt, je hebt me laten huilen, je hebt me lekker te eten gegeven en je hebt mijn leven gered. Maar je bent me te slim voor een echte vriendschap," zei de jakhals. "Goeiendag!"

Hij ging ervandoor en de patrijs heeft hem nooit weer gezien.

KAT EN MUIS SAMEN THUIS

Grimm 002 - Kat en muis samen thuis

Een kat had kennis gemaakt met een muis en haar zoveel voorgespiegeld over haar grote liefde en vriendschap, dat de muis er vriendelijk in toestemde, met haar samen in één huis te wonen en samen 't huishouden te doen. "Maar voor de winter moeten we voorraad opdoen, anders lijden we honger," zei de kat. "Jij, kleine muis, kunt je niet overal heen wagen, want dan kom je tenslotte nog in een val terecht."

De goede raad werd opgevolgd, en een potje met vet aangeschaft. Ze wisten niet, waar ze het vet bewaren zouden; eindelijk, na lange uren nadenken, sprak de kat: "Ik weet niet waar je het beter zou kunnen bewaren dan in de kerk, want daar durft niemand iets weg te nemen; we zetten het onder 't altaar en komen er niet eerder aan, dan wanneer de nood aan de man komt."

Het potje werd dus in veilige bewaring gebracht; maar het duurde niet lang, of de kat kreeg er zo'n trek in, en hij sprak tot de muis: "Wat ik nog zeggen wou, muisje, mijn nichtje heeft gevraagd of ik peet wou zijn; ze heeft een zoontje gekregen, wit met bruine vlekjes, en dat moet ik ten doop houden. Laat mij vandaag uitgaan, dan kun jij 't huishouden wel eens alleen doen vandaag." - "Ja, best," gaf de muis ten antwoord, "ga in Gods naam; en als je wat lekkers krijgt, denk dan aan me; die heerlijke zoete kandeel, daar zou ik best wat van willen hebben."

Maar 't was niet waar, de kat had helemaal geen nichtje en was niet als peet gevraagd. Hij ging rechttoe rechtaan naar de kerk, sloop naar het potje met vet, begon te likken en likte er het bovenste vel af. Toen ging hij een wandeling maken over de daken van de stad, keek overal eens rond, strekte zich toen heerlijk uit in 't zonnetje en likte zich z'n snorrebaard zodra hij weer aan dat vetpotje dacht. Pas toen de avond viel, kwam hij weer naar huis. "Zo, ben je daar weer," zei de muis, "je hebt zeker een prettige dag gehad." - "Dat ging wel," antwoordde de kat. "En wat voor naam heeft het kind gekregen?" vroeg de muis. "Velaf," zei de kat droogjes. "Velaf!" zei de muis, "wat is dat een wonderlijke en rare naam; is die in de familie gebruikelijk?" - "Hoezo?" zei de kat, "het is niet erger dan Knabbeldief, zoals jouw familie heet."

Niet lang daarna overkwam het de kat weer, dat hij zo'n trek kreeg. Hij zei tegen de muis: "Je moet me een plezier doen en nog eens de huishouding alleen doen vandaag. Ik ben weer gevraagd om peetoom te zijn, en het kind heeft een witte ring om zijn hals, dus afslaan kan ik het niet." De goede muis vond het best, maar de kat sloop achter de stadsmuur om naar de kerk en at het vetpotje half leeg. "Niets smaakt beter," zei hij, "dan wat je alleen eet," en hij was zeer voldaan over zijn dagtaak. Toen hij thuiskwam, vroeg de muis: "En hoe was de doopnaam van het kind?" - "Halfop," zei de kat. "Halfop! Wat je zegt. Die naam heb ik van mijn levensdagen nog niet gehoord; ik wed, dat hij niet eens in de kalender staat."

Weldra begon de kat weer te watertanden van honger naar de lekkernij. "Alle goede dingen bestaan in drieën," sprak hij weer tot de muis, "nu moet ik weer peet zijn; en het kind is helemaal zwart met witte pootjes, verder heeft het geen wit haartje over z'n hele lijfje, dat komt maar eens in de paar jaar voor, je vindt toch ook dat ik gaan moet?" - "Velaf, Halfop," zei de muis, "het zijn zulke bijzondere namen, ik moet er steeds over peinzen." - "Jij zit maar thuis in je donkergrijze pelsjas met je lange pruik," sprak de kat, "en vangt muizenissen; dat komt ervan als je overdag nooit eens uitgaat." De muis ruimde, toen de kat afwezig was, het hele huis keurig op, maar de snoepgrage poes at het hele vetpotje leeg. "Als alles helemaal

schoon op is, dan heeft men pas rust," zei hij bij zichzelf, en kwam rond en dik pas diep in de nacht terug. De muis vroeg dadelijk naar de naam van het petekind. "Die zal je ook wel niet bevallen," zei de kat, "hij heet Schoonop." - "Schoonop!" riep de muis, "dat is toch wel de raarste naam die ik gehoord heb, gelezen heb ik hem zeker nooit. Schoonop! Wat moet dat betekenen?" Hij schudde z'n kop, rolde zich ineen en ging slapen.

Sindsdien wilde niemand de kat meer als peetoom hebben, maar toen het winter geworden was en er buiten niets meer te vinden was, dacht de muis aan de inmaak en sprak: "Kom, poes, we zullen eens naar onze vetpot gaan; wat we opgespaard hadden, dat zal smaken." - "Jawel," zei de kat, "dat zal smaken, alsof je je tong uit 't venster steekt." Ze gingen samen op weg, en toen ze de plaats van hun bestemming hadden bereikt, stond het potje er wel, maar het was leeg. "Ach," zei de muis, "nu zie ik wat er gebeurd is, nu komt alles uit! Dat is ook de ware vriendschap! Opgegeten heb je alles, toen je peet moest staan: Velaf, dan Halfop, dan..." - "Wil je wel een zwijgen!" riep de kat, "nog één woord en ik eet je op!" - "Schoonop!" had de arme muis al op de tong. Nauwelijks had zij het gezegd of de kat sprong op haar af, pakte haar beet en verslond haar. Zo gaat het in de wereld

---

DE VOS EN DE KAT

http://www.beleven.org/verhaal/de_vos_en_de_kat

Een fabel van de gebroeders Grimm over hoogmoed

Eens op een keer ontmoette de kat in het bos de heer Vos. En daar ze dacht: "Hij is zo slim, heeft ervaring en heeft wat te zeggen in de wereld," sprak ze hem vriendelijk toe.

"Goedendag, lieve heer Vos, en hoe gaat het en hoe staat het? Hoe maakt u het in deze dure tijd?"

De vos, hoogmoedig, bekeek de kat van top tot teen en wist geruime tijd niet of hij eigenlijk wel antwoord zou geven. Eindelijk zei hij: "Jij armzalige snorrenwasser, jij bontgekleurde zot, jij hongerlijder en muizenjager, wat bezielt je? Durf je te vragen hoe ik het maak? Wat heb je eigenlijk geleerd? Hoeveel kunsten ken je?" - "Ik kan er maar één," antwoordde de poes bescheiden. "Wat is dat dan voor een kunst?" vroeg de vos. "Als de honden achter me aanzitten, dan kan ik een boom in en mezelf redden." - "Is dat alles?" zei de vos, "ik ben honderd kunsten meester en ik heb bovendien nog een zak vol listen. Ik heb met je te doen; kom maar mee, ik zal je eens leren, hoe je de honden ontloopt."

Daar kwam een jager aan met vier honden. De kat sprong behendig in een boom, tot in 't topje, waar takken en bladeren haar geheel verborgen. "Doe de zak om, doe de zak om!" riep de kat nog, maar de honden hadden de vos al gegrepen en beten zich vast. "Zeg eens Vos!" riep de kat, "nu blijf je met je honderd kunsten steken. Als je de boom in had gekund zoals ik, dan was het niet om je leven gegaan!".

DE KATER EN DE VOS

http://www.beleven.org/verhaal/de_kater_en_de_vos

Een Russische fabel over een listige kater

Er leefde eens een boer die een kater bezat, maar het was treurig, zo'n boef als dat was. De boer kreeg er genoeg van. Hij dacht lang na, nam toen de kater, stopte hem in een zak, bond deze dicht en bracht hem naar het bos. Daar liet hij hem los met de woorden: "Raak jij maar zoek."

De kater liep en liep en kwam bij een huisje, waarin de boswachter woonde; hij klom naar de zolder, begon zich te likken en wilde wat eten. Dus ging hij in het bos vogeltjes en muizen vangen, tot hij genoeg had. Toen klom hij weer naar de zolder. Zo had hij weinig moeilijkheden.

Eens was de kater aan het wandelen en kwam hij een vossenwifje tegen. Toen dit de kater zag, was het verwonderd: "Zoveel jaren woon ik nu al in het bos, maar zo'n dier heb ik nog nooit gezien." De vos boog voor de kater en vroeg: "Zeg eens, waarde jongeman, wat ben jij er voor een? Hoe kom je zo hier en hoe heet je?" De kater zette zijn haren overeind en zei: "Ik ben hierheen gezonden uit de Siberische wouden om jullie burgemeester te zijn, en ik heet Katerfej Iwanowitsj."

"Ach, Katerfej Iwanowitsj," zei de vos, "en ik heb nog wel niets van je geweten of gehoord. Kom, wees mijn gast."

De kater ging met de vos mee. Ze bracht hem in haar hol en trakteerde hem op allerlei soorten wild. Intussen stelde ze hem vragen: "Zeg eens, Katerfej Iwanowitsj, ben je getrouwd of vrijgezel?" - "Vrijgezel," zei de kater. "En ik ben nog een vossenmeisje; neem me dus maar tot je vrouw." De kater vond het goed en ze hielden een feestmaal. De volgende dag ging de vos er op uit om voorraden in te slaan waarvan ze met haar jonge echtgenoot wilde leven; maar de kater bleef thuis.

Toen de vos daar zo liep, kwam ze de wolf tegen die met haar grapjes wilde maken en stoeien: "Waar ben je geweest? We hebben alle holen afgezocht, maar jou hebben we niet gezien." - "Hou op met je malligheid, domoor. Vroeger was ik een vossenmeisje, maar nu ben ik een getrouwde vrouw." - "Met wie ben je getrouwd, Lisaweta Iwanowna?" - "Heb je dan niet gehoord dat ze burgemeester Katerfej Iwanowitsj uit de Siberische wouden naar ons toe hebben gezonden? Ik ben nu de vrouw van de burgemeester." - "Nee, dat heb ik niet gehoord, Lisaweta Iwanowna. Hoe kunnen we hem te zien krijgen?" - "Och, mijn Katerfej is zo kwaadaardig! Wanneer iemand hem niet aanstaat, eet hij hem terstond op. Zorg er maar voor hem bij wijze van begroeting een ram aan te bieden. Leg de ram dan neer, maar maak zelf dat je wegkomt, want hij moet je niet te zien krijgen, anders zal je wat beleven, broeder!"

De vos liep door en ontmoette de beer die met haar wilde stoeien. "Ach jij, domme Misja met je logge poten, raak me niet aan. Vroeger was ik een vossenmeisje, maar nu ben ik een getrouwde vrouw." - "Met wie ben je dan getrouwd, Lisaweta Iwanowna?" - "Er is uit de Siberische wouden iemand naar ons toegezonden om hier burgemeester te zijn en hij heet Katerfej Iwanowitsj. Met hem ben ik getrouwd." - "Is het verboden hem te zien, Lisaweta?" - "Och, die Katerfej van mij is zo kwaadaardig: als iemand hem niet aanstaat, eet hij hem meteen op. Ga jij maar zorgen voor een os en breng hem die bij wijze van kennismaking."

Maar luister goed: leg de os neer en maak dan dat je wegkomt. Want Katerfej Iwanowitsj moet je niet in de gaten krijgen, anders zul je wat beleven, broeder!"

De beer slofte weg om een os te halen. De wolf bracht een ram, trok er het vel af en bleef in gedachten staan. En wat ziet hij? De beer komt met een os aanslepen.

"Goedendag, broeder Misja."

"Gegroet, broeder Wolf. Heb je de vos al gezien met haar echtgenoot?"

"Nee, broeder, ik wacht al lang."

"Ga ze roepen."

"Nee, ik ga niet, Misja. Ga zelf maar, jij durft meer dan ik."

"Nee, broeder Wolf, ik ga ook niet."

Plotseling kwam er, wie weet waarvandaan, een haas aanrennen. De beer riep hem toe: "Kom eens hier, schele duvel!" De haas schrok en kwam op hen afhuppelen. "Zeg eens, schele wildebras, weet je waar de vos woont?" - "Dat weet ik, Michailo Iwanowitsj." - "Loop er dan vlug heen en zeg dat broeder Misja en broeder Wolf al lang op haar en haar echtgenoot wachten. Om een ram en een os aan te bieden."

De haas rende zo hard hij kon naar de vos. En de beer en de wolf dachten er intussen over na waar ze zich moesten verstoppen. De beer zei: "Ik klim in de pijnboom hier." - "Maar wat moet ik doen? Waar moet ik heen?" vroeg de wolf. "Want in een boom kom ik van zijn leven niet, Michailo Iwanowitsj. Verstop me alsjeblieft ergens, help me in de nood!" De beer stopte hem tussen de struiken en schudde dorre bladeren over hem heen. Zelf klom hij in de pijnboom tot in de hoogste top, waar hij bleef uitkijken of Katerfej er niet aankwam met de vos.

De haas had intussen het vossenhol bereikt. Hij klopte aan en zei tegen de vos: "Michailo Iwanowitsj en broeder Wolf laten je zeggen dat ze allang klaar staan en wachten op jou en je echtgenoot. Ze willen hem een ram en een os aanbieden." - "Ga maar, schele, we komen direct."

Daar kwam de kater aan met de vos. De beer zag ze en zei tegen de wolf: "Nou, broeder, daar komt de vos met haar echtgenoot. Maar wat is het een kleintje!..."

Zodra de kater de os had bereikt, wierp hij er zich op met al zijn haren overeind en begon er met zijn tanden en klauwen het vlees af te rukken; daarbij snorde hij met een brommend geluid, alsof hij kwaad was: "Te weinig, te weinig!" En de beer zei: "Hij is niet groot, maar wat een veelvraat! Wij zouden het met z'n vieren niet klaarspelen, maar hij vindt het nog te weinig voor hem alleen! Alsjeblieft, hij zal ons misschien ook nog te grazen nemen!"

De wolf wilde naar Katerfej kijken, maar het dorre loof belette hem dat. Toen begon hij de bladeren voor zijn ogen weg te schuiven; maar de kater hoorde ze ritselen en dacht: een muis! Hij nam een sprong en sloeg zijn klauwen midden in de snuit van de wolf. De wolf sprong op en ging er vandoor als de gesmeerde bliksem. Maar de kater was zelf ook geschrokken en tegen de boom opgevlogen, waar de beer in zat. "Drommels," dacht de beer, "nu heeft hij me

gezien." Hij liet zich op goed geluk naar beneden glijden, kwam met zo'n smak op de grond terecht dat al zijn botjes kraakten en ging er meteen vandoor. En de vos riep hem na: "Hij zal jullie wel leren! Wacht maar!" Van die tijd af waren alle dieren bang voor de kater; maar de kater en de vos waren de hele winter voorzien van vlees en leefden er goed van. Ze leven nu nog zonder zorgen.

DE HUISMUIS EN DE BERGMUIS

http://www.beleven.org/verhaal/de_huismuis_en_de_bergmuis

Een Noorse fabel over de voordelen van een rustig en vredig landleven
Er waren eens een huismuis en een bergmuis, die elkaar aan de rand van een bos ontmoetten.
De bergmuis zat er in hazelaarsstruiken noten te kraken.

"De Here zegene je arbeid!" zei de huismuis. "Zie ik goed, moet ik zo ver nog bloedverwanten tegenkomen?" vroeg ze.

"Dat kon wel eens," zei de bergmuis.

"Je vergaart noten, en neemt ze mee naar huis," zei de huismuis.

"Dat moet ik wel doen, willen we de winter kunnen doorkomen," antwoordde de bergmuis.

"De dop is groot, en de noot dik van 't jaar, een hongerige maag is daar wel mee gediend," zei de huismuis.

"Daar zeg je de waarheid," zei de bergmuis, en vertelde, dat ze zo'n plezierig leven leidde en het zo goed had.

De huismuis vond, dat ze het zelf beter had. Maar de bergmuis bleef bij wat ze had gezegd, en zei, dat het nergens zo goed was als in de bossen en de bergen, en dat ze het zelf het best had. De huismuis zei, dat zij het het best had, en daar konden ze het niet over eens worden. Ten slotte beloofden ze elkaar, dat ze elkaar met Kerstmis zouden opzoeken, dan konden ze zien en proeven wie het het best had.

De huismuis zou het eerst op bezoek gaan en bij de bergmuis op haar kerstmaal verschijnen. Ze trippelde door bossen en diepe dalen, want hoewel de bergmuis voor de winter omlaag was gekomen, was de weg toch nog lang en moeilijk. Ze had tegenslag en de sneeuw was diep en los, zodat ze al moe en hongerig was voor ze aankwam.

"Nu zal het heerlijk zijn om eens wat te eten te krijgen," dacht ze, toen ze er eindelijk was. De bergmuis had heel wat bij elkaar gegaard: pitten van noten en naaktvaren en wortels, en nog heel veel ander lekkers, dat in bos en veld groeit. Ze bewaarde het in een hol diep onder de grond, zodat het er niet koud was, en vlak bij was een wel, die de hele winter open bleef, zodat ze zoveel water kon drinken als ze maar wou.

Er was van alles genoeg, en ze aten lekker en veel; maar de huismuis vond het toch eigenlijk maar schamele kost. "Hiermee kun je het leven rekken," zei ze, "maar meer ook niet. Nu moet je eens gauw een tegenbezoek komen maken en proeven wat wij eten," nodigde ze haar uit. Ja, dat zou ze doen, en het duurde niet lang of ze kwam.

Toen had de huismuis van alle kerstkost, waar de vrouw des huizes mee gemorst had, omdat ze in de kersttijd een beetje licht in het hoofd was geweest van het vele bier, wat vergaard: ze had stukjes kaas en boter en kaarsvet, stukjes zachte lefse* met boter en stukjes van zure-room-broodjes en nog veel meer lekkers. In de nap onder de kraan van de bierton had ze drinken genoeg, en haar hele kamer was vol lekkere hapjes. Ze aten lekker en namen het er goed van, en het scheen alsof de maag van de bergmuis geen bodem had: zulke kost had ze nog nooit geproefd!

Toen kreeg ze dorst, want het eten was pikant en vet geweest, zei ze, en nu moest ze eens drinken. "Het bier staat niet ver weg," zei de huismuis, "hier kun je drinken." En ze sprong op de rand van de nap en leste haar dorst. Maar meer dronk ze ook niet, want zij kende het kerstbier, en wist, dat het sterk was. Maar de bergmuis vond het een heerlijk drinken, zij had ook nooit wat anders dan water geproefd, en ze nam de ene slok na de andere. Maar zij kon niet tegen dit sterke kerstbier. Ze was dronken toen ze van de nap af sprong en haar hoofd en haar pootjes sloegen op hol, zodat ze de ene bierton op, en de andere af huppelde en rende, en ze op de planken tussen koppen en kroezen begon te dansen en draaien en te piepen en jammeren alsof ze dronken en krankzinnig was - en dronken was ze dan ook. "Je moet je niet net gedragen of je pas door een prins uit de berg bent verlost," zei de huismuis. "Maak toch niet zo'n lawaai en burengerucht. We hebben hier een harde veldwachter," zei ze. De bergmuis zei, dat alle veldwachters haar koud lieten.

Maar de kat zat op het kelderluik op de loer en hoorde het gepraat en spektakel. Op hetzelfde ogenblik, dat de vrouw het luik oplichtte, omdat ze een schaal bier moest gaan tappen, glipte de kat de kelder in en sloeg de bergmuis aan haar klauw. En toen werd er een ander liedje gezongen. De huismuis rende haar holletje in, en zat daar veilig en zag, dat de bergmuis eensklaps nuchter was geworden toen ze de klauwen van de kat voelde.

"O, lieve veldwachter, o, lieve veldwachter, wees me genadig en spaar mijn leven, dan zal ik je een verhaaltje vertellen," zei ze. "Laat horen!" zei de kat.

"Er waren eens twee hele, kleine muisjes," zei de bergmuis, en ze piepte jammerlijk langzaam, want ze wilde er zo lang mogelijk over doen. "Dan waren ze niet alleen," zei de kat kort en nors. "En toen hadden we een boutje, dat we zouden braden." - "Dan leden jullie geen honger," zei de kat. "En toen legden we het op het dak, opdat het wat kon afkoelen," zei de bergmuis. "Dan verbrandden jullie je tong niet," zei de kat. "En toen kwamen de vos en de kraai en aten het op," piepte de bergmuis. "En nu eet ik jou op!" zei de kat.

Maar op hetzelfde ogenblik liet de vrouw het kelderluik dichtvallen, waardoor de kat schrok en ze de muis losliet. En wip, was de bergmuis in het holletje van de huismuis. Daarvandaan liep een gang de sneeuw in, en de bergmuis bleef heus niet lang meer napraten. "Dit noem jij nu het goed hebben! En jij wilt beweren, dat je het plezierigst leeft?" zei ze tot de huismuis. "De Heer zegene mij dan maar met wat minder in plaats van me zo'n groot huis en zo'n grijpklauw van een veldwachter te geven. Het scheelde toch zeker maar een haar of ik was er mijn kostelijk leven bij ingeschoten!" zei de bergmuis en ze glipte weg.

* Een lefse is een schilferachtig dunne, zachte, ronde plak ongegist brood van grof meel, die twee aan twee worden gegeten met stroop of boter en suiker er tussen. Min of meer een lekkernij.

WAAROM DE KATTEN OP MUIZEN JAGEN

http://www.beleven.org/verhaal/waarom_de_katten_op_muizen_jagen

Een korte Vlaamse fabel over een hebberige kat

Op een dag besloten de kat en de muis te gaan samenwonen. Ze zochten een huisje, kochten meubels en trokken er in. In die tijd waren de dieren nogal vooruitziend. Ook de kat en de muis spaarden wat ze sparen konden, met het oog op de komende winter. Na een paar weken hadden ze al een pot vet achter de hand. Waar zouden ze die opbergen? De muis stelde voor de pot vet in de kerk te verstoppert. Dat gebeurde.

Een poosje daarna zei de kat bij het opstaan dat hij naar de stad moest om zijn zuster op te zoeken die een kindje had gekregen. Toen hij 's avonds terugkwam, stond de muis in de deur en zei: "Dag vriend, alles goed met moeder en kind?" - "Het kon niet beter." - "En hoe heet het kleintje?" - "Pas-begonnen," antwoordde de kat. "Wat een vreemde naam, die heb ik nog nooit gehoord." - "Maar onder het kattenvolk is die naam toch in gebruik," besloot de kat.

Een paar weken later moest de kat opnieuw naar de stad. Nu had een van zijn andere zusters een kleintje geboort. Tegen de avond was de kat weer terug en op de vraag van de muis antwoordde hij dat de kleine 'Half-op' heette. "Wat een leuke namen," mompelde de muis, zonder er verder over na te denken.

Dagen gingen voorbij, tot de kat opnieuw een dag naar de stad moest. Weer was een van zijn zusters bevallen. De muis lag al in bed toen de kat thuiskwam en vertelde dat het kind 'Heel-op' heette. De muis knikte bij het horen van die naam, maar zweeg. Ze was gewend geraakt aan vreemde namen.

In de maanden die volgden, hoefde de kat niet meer naar de stad. Er waren ook geen blijde gebeurtenissen meer in zijn familie. De winter kwam. Er viel een dik pak sneeuw en het vroom dat het kraakte. Eten werd met de dag schaarser en de nood kwam aan de man. Omdat de kat erover bleef zwijgen, bracht de muis het gesprek op de pot vet die zij hadden gespaard. "Wat vind je, zullen we onze spaarpot aanspreken?" - "Spaarpot?" herhaalde de kat kortaf. "Je weet wel, de pot vet die we in de kerk hebben verstopt." - "O ja," antwoordde de kat onverschillig. "Kom op, we gaan hem halen."

De muis stond raar te kijken toen ze de pot leeg vond. Nu begreep ze ook de namen van de kindertjes waarvoor de kat steeds naar de stad moest: Pas-begonnen, Half-op en Heel-op. De muis werd kwaad en verweet de kat zijn hebberigheid en diefstaligheid. Want de pot vet was voor de helft toch ook van haar!

De kat liet zich niet de les lezen. Hij ontstak in drift, greep de muis en beet het arme beest de kop af. Om die wrede dood uit te wissen, at hij de muis met huid en haar op. Het muizevles smaakte hem zo goed dat hij sindsdien op de muizenjacht ging. En dat doen de katten tot op de dag van vandaag.

DE AAP EN DE SCHILDPAD

http://www.beleven.org/verhaal/de_aap_en_de_schildpad

Een fabel uit India over verraad tegenover een vriend

In het bos van Udumbaras aan de zee kust leefde een koning van de apen. Hij heette Valimukha, en hij was afgedwaald van zijn troep. Hij zat een Udumbaravruucht te eten, maar die viel uit zijn hand en werd opgehaapt door een schildpad in het zeewater. De schildpad vond de vrucht zo lekker dat hij een melodieuze geluid liet horen. De aap vond dat geluid zo prachtig dat hij nog veel meer vruchten naar de schildpad smeed. Hij gooide maar door en de schildpad bleef maar prachtig zingen en zo raakten ze bevriend. Iedere dag zwom de schildpad naar de aap en zo bleven ze bij elkaar: de aap op het land, de schildpad in het water. En 's avonds zwom de schildpad naar huis.

Toen merkte het vrouwtje van de schildpad wat er aan de hand was. Ze keurde deze vriendschap niet goed, omdat haar man nooit meer thuis was, en daarom deed ze alsof ze ziek was. De schildpad was diep bedroefd en vroeg steeds maar weer wat haar scheelde en hoe ze zou kunnen genezen. Ze gaf geen antwoord, hoewel hij bleef aanhouden.

Maar ten slotte zei een vertrouweling van haar tegen hem: "Al zal je het niet doen, en al zal zij ook niet willen dat je het doet, toch zal ik het je vertellen. Hoe kan iemand nu voor zijn vriend een geheim bewaren? Zij heeft een vreselijke ziekte die alleen bestreden kan worden als ze soep eet die gekookt is van het lotushart van een aap." Toen de schildpad dit hoorde, dacht hij: "Ach, hoe kan ik het hart van een aap te pakken krijgen? Moet ik dan de aap die mijn grote vriend is, bedriegen? Maar ja, ik wil ook mijn vrouw genezen. Ik heb haar meer lief dan mijn leven!" Toen de schildpad dat allemaal had bedacht, zei hij tegen zijn vrouw: "Ik zal je de hele aap brengen, mijn liefste. Wees maar niet meer ongelukkig."

Toen ging hij naar zijn vriend de aap en zei tegen hem nadat ze een poosje hadden gepraat: "Tot nu toe heb je mijn huis en mijn vrouw nog niet gezien. Kom mee, en blijf een dag bij ons. Een echte vriendschap is pas gesloten als je hebt gegeten in elkaars huis en elkaars vrouwen hebt ontmoet." Met deze woorden verleidde hij de aap en bracht hem ertoe in het water te komen. Hij nam hem op zijn rug en ging op weg.

Maar onderweg merkte de aap dat de schildpad in gedachten was en dat hem iets dwars zat. Hij zei: "Goede vriend, je bent zo anders vandaag." En toen hij voortdurend vroeg naar de reden, zei die domme schildpad, die dacht dat hij de aap in zijn macht had: "Mijn vrouw is ziek en ze wil het hart van een aap eten om beter te worden. Daarom ben ik zo somber vandaag." De wijze aap hoorde dit aan en dacht na: "Zo, dat is de reden waarom die lelijkheid mij hierheen heeft gebracht. Helaas, die kerel zit onder de plak van een dwaze vrouw en daarom pleegt hij verraad tegenover een vriend. Ja, iemand die bezeten is door een duivel, verscheurt zijn eigen vlees."

Toen sprak hij tegen de schildpad: "Als dit het geval is, waarom heb je mij dat dan niet eerder gezegd. Ik zal mijn hart gaan ophalen. Ik heb het laten liggen in de Udumbaraboom, waarin ik woon." Toen de schildpad dat hoorde, die dommerd, zei hij: "Haal het dan op en breng het mee!" Hij draaide om en bracht de aap terug.

Toen ze bij de oever aankwamen, sprong de aap van zijn rug, zo vlug als hij kon, alsof de dood hem op de hielen zat. Hij klom gauw naar de top van een boom en riep: "Domoor, ga naar huis. Weet je dan niet eens dat geen enkel dier zijn hart buiten zijn lijf bewaart. Ik kom bij jou niet terug. Heb je dan nooit het verhaal gehoord van de ezel?"

Er woonde eens in een bos een leeuw, die een jakhals had aangesteld als minister. Er ging een koning jagen in dat bos, die verwondde de leeuw zo erg met zijn scherpe wapens, dat die met moeite zijn hol levend kon bereiken.

Toen de koning was weggegaan bleef de leeuw maar in zijn hol, en zijn minister de jakhals, die leefde van wat de leeuw overliet, voelde zich slap van de honger worden. 'Mijn Heer en meester,' sprak hij, 'waarom gaat u niet uit om voedsel te halen om uw grote lichaam in stand te houden. U lijdt honger en ook uw bedienden.' De leeuw antwoordde: 'Mijn goede vriend, ik ben verzwakt door mijn wonden en ik kan niet rondlopen buiten mijn hol. Als ik maar het hart en de oren van een ezel te eten zou krijgen, dan zou ik mijn oude krachten weer terugkrijgen. Dus ga jij er maar op uit en breng me gauw een ezel.' De jakhals trok er op uit. Hij liep wat rond en kwam toen de ezel van een wasman tegen, die op een eenzame plek stond. Vriendelijk sprak hij hem aan: 'Waarom ben je zo uitgeput?' - 'Ik ben doodmoe van het dragen van die eeuwige lasten van de wasman.' De jakhals zei: 'Waarom zou je zo zwoegen! Ga met mij mee. Ik neem je mee naar een bos waar het zo heerlijk is als in de hemel. Daar kun je je buikje vol eten en daar zijn de mooiste ezelinnetjes.' Toen de ezel dat hoorde ging hij naar het bos, want hij verlangde naar plezier.

Maar in dat bos was de leeuw, die hem aanviel zodra hij hem zag. Maar omdat hij zo zwak was gaf hij de ezel alleen maar een klap met zijn poot op zijn achterwerk. De ezel was gewond en kwam niet meer in de buurt van de leeuw en de leeuw was beduusd en verbijsterd. Hij ging terug naar zijn hol. De jakhals, zijn minister, zei verwijtend: 'Meester, als u zo'n ellendige ezel niet kunt doden, hoe wilt u dan herten en andere dieren te pakken nemen?' - 'Als jij die ezel hier brengt, dan zal ik hem doden!' Dus moest de jakhals er weer op uit. Hij ging naar de ezel en zei: 'Man, waarom rende je toch weg?' - 'Ik kreeg een klap van een ondie,' zei de ezel. De jakhals lachte en zei: 'Dat heb je je maar verbeeld. Zulke dieren zijn hier niet. Ik ben toch maar een zwakke stakker en ik woon hier heel veilig. Kom toch met me mee en geniet een fijn leventje!' De ezel liet zich bepraten en ging terug naar het bos. Zodra de leeuw hem zag, sprong hij van achteren op hem, doodde hem en scheurde hem in stukken. En omdat hij moe was en een bad wilde nemen, beval hij de jakhals op het vlees te passen.

Maar die gemene jakhals vrat het hart en de oren van de ezel, want hij had grote honger. Toen de leeuw weer verscheen zag hij direct wat er gebeurd was en hij vroeg de jakhals waar de oren en het hart waren. De jakhals antwoordde: 'De ezel had geen oren en ook geen hart. Hoe zou hij anders teruggekomen zijn nadat hij eerst ontsnapt was.' De leeuw geloofde dat smoesje, at de ezel op en de jakhals at de restjes."

Toen de aap die geschiedenis aan de schildpad had verteld zei hij: "Ik kom niet terug, ik ben geen ezel, hoor." Toen de schildpad dit alles gehoord had zwom hij naar huis, diep treurig, want nu was zijn vrouw niet genezen en hij had ook nog zijn beste vriend verloren. Maar de vrouw herstelde vlug en de aap leefde heel gelukkig verder in de bomen aan de oever van de zee.

http://www.beleven.org/verhaal/de_ezel_en_de_os

Een Egyptische fabel over zich onttrekken aan zware arbeid

Een ezel en een os deelden eens een stal. De ezel had een gemakkelijk leven omdat zijn meester alleen zo nu en dan naar de markt reed terwijl de os iedere dag werd meegenomen om op het veld te werken. Op een nacht toen de twee dieren hun avondmaal gebruikten, klaagde de os over zijn zware leven.

"Misschien kun jij me helpen, broer ezel," zei de os. "Wat kan ik doen om mijn meester over te halen om vriendelijker voor me te zijn, en me niet zo hard te laten werken?"

De ezel dacht hier over na en antwoordde toen: "Ik stel voor dat je morgenvroeg net doet alsof je ziek bent en weigert het hooi te eten dat hij voor je neer legt. Als de meester ziet dat je het eten hebt laten liggen zal hij je in de stal laten. Je zal dan niet naar de velden hoeven om de ploeg voor hem te trekken. Je kunt dan van de rust genieten."

De os nam de raad van de ezel aan en deed net alsof hij ziek was. De man die zag dat de os niets had gegeten en ziek leek nam toen de ezel in plaats van de os mee.

Hij spande de ezel voor de ploeg en liet hem werken van de vroege ochtend tot de late avond. De ezel die niet gewend was aan dit zware werk, was geheel uitgeput aan het eind van de dag. Hij had grote spijt van het advies dat hij aan de os had gegeven.

Toen de ezel die avond terug keerde naar de stal, vroeg de os hoe het hem was vergaan. "Ik had een hele fijn dag," loog de ezel. "Het lopen in de velden is me goed bevallen. Ik geloof echter wel dat ik je moet vertellen wat ik onze meester hoorde zeggen."

"En dat is?" vroeg de os.

"Welnu," zei de ezel, "ik hoorde hem met zijn vrouw praten, en hij zei tegen haar dat als de os ziek bleef ze hem zouden moeten slachten voor zijn vlees."

De os werd helemaal wit toen hij deze woorden hoorde.

"Ik denk daarom," voegde de ezel eraan toe, "dat het 't beste is als je weer al je hooi op zou eten voor het geval dat onze meester denkt dat je niet in staat bent om te werken."

De os was het daarmee eens en op deze manier was het voor de ezel mogelijk om zich te behoeden voor nog meer ploegwerk.

DE EZEL, DE STIER EN DE KOOPMAN

http://www.beleven.org/verhaal/fabel_van_de_ezel_de_stier_en_de_koopman

Een verhaal uit 1001-nacht over de kennis van de taal der dieren

Er was eens een koopman, meester over grote rijkdommen en vee, gehuwd en vader van kinderen. Allah, de Allerhoogste schonk hem ook kennis van de taal der dieren en der vogels. Welnu, de woonplaats van deze koopman was een vruchtbaar land aan de oever van een rivier. In de woning van deze koopman bevonden zich ook een ezel en een stier. Op een keer kwam de stier op de plek waar de ezel thuis hoorde, en vond deze plek geveegd en besproeid; in de krib lag fijngezifte gerst en goed geschud stro; en de ezel lag prettig te rusten. Want wanneer zijn meester hem besteeg, was het alleen voor een kort ritje, dat toevallig nodig was, en de ezel herkreeg spoedig weer zijn rust.

Welnu, die dag hoorde de koopman de stier tegen de ezel zeggen: "Eet met genoeg! En dat het je wel bekomme, tot je gezondheid en met goede appetijt! Ik ben wel vermoeid, en jij uitgerust; jij eet goed gezifte gerst en wordt bediend. En als een keertje uit vele je meester je bestijgt, brengt hij je gauw genoeg terug! Wat mij betreft, ik dien slechts voor gesjouw en werk in de molen!"

Toen antwoordde de ezel hem: "Als je buiten komt op het veld, en men je het juk op de nek legt, smijt je dan op de grond en sta niet meer op, zelfs niet als men je slaat. En wanneer je opgestaan bent, ga dan gauw weer voor de tweede keer liggen. En als men je dan naar de stal laat terugkeren, en men je bonen voorzet, eet er volstrekt niet van, net of je ziek bent. Zo moet je je best doen om een dag of twee, drie, niet te eten en niet te drinken. Op die manier zul je uitrusten van de vermoeienis en de last."

De koopman was echter daar en hoorde hun woorden.

Toen nu de veedrijver in de buurt van de stier kwam om hem zijn voer te geven, zag hij hem heel weinig eten; en toen hij hem 's morgens naar het werk meenam, vond hij hem ziek. Daarop zei de koopman tegen de veedrijver: "Neem de ezel en laat hem in plaats van de stier de hele dag lang werken." En de man kwam terug en nam de ezel in plaats van de stier en liet hem heel de dag lang werken.

Toen de ezel op het eind van de dag in de stal terugkeerde, bedankte de stier hem voor zijn welwillendheid en dat hij hem die dag van zijn vermoeienis had laten uitrusten. Maar de ezel antwoordde hem met geen stom woord en had het ergste berouw van de wereld.

De volgende dag kwam de zaaier en nam de ezel en liet hem werken tot het eind van de dag. En de ezel keerde niet terug voordat zijn nek ontveld was en hij uitgeput was van vermoeidheid. En toen de stier hem in die toestand zag, begon hij hem uitbundig te bedanken en hem te overstelpen met lof.

Hierop antwoordde de ezel hem: "Tevoren was ik heel op mijn gemak; ja, niets heeft mij geschaad behalve mijn weldaden." En hij vervolgde: "Niettemin behoort je te weten, dat ik je een goede raad ga geven. Ik heb onze meester horen zeggen: 'Als de stier niet van zijn plaats opstaat, moet ik hem aan de slager geven om hem af te maken, dat hij van zijn huid een lap maakt voor op tafel.' En ik, ik ben benauwd voor je en wens je alle heil toe!"

Op het horen van deze woorden van de ezel, bedankte de stier hem en zei: "Morgen zal ik uit eigen beweging met hen meegaan om mijn baantje te vervullen." Waarop hij begon te eten en al zijn voer verslond en zelfs de trog met zijn tong aflikte.

Dit alles geschiedde, en hun meester hoorde hun woorden. Toen de dag aanbrak, begaf de koopman zich met zijn vrouw naar het verblijf van de stieren en koeien, en beiden gingen er zitten. Vervolgens kwam de drijver en nam de stier en vertrok. Bij het zien van zijn meester begon de stier te zwaaien met zijn staart, luidruchtige winden te laten en waanzinnig te hollen naar alle kanten. Hierdoor schoot de koopman in zulk een lach, dat hij ondersteboven viel op zijn achterste.

Daarop zei zijn vrouw: "Waarom lach je zo?" Hij antwoordde haar: "Om iets wat ik gezien en gehoord heb, en wat ik niet kan mededelen zonder te sterven."

Zij zei hem: "Het is volstrekt noodzakelijk dat je het mij vertelt, en dat je mij de reden van je lachen zegt, zelfs al zou je daarom moeten sterven!" Hij zei haar: "Ik kan het je niet mededelen uit vrees voor de dood." Zij zei hem: "Maar dan lach je alleen om mij!"

Daarna hield zij niet op met kijven en hem hardnekkig met woorden te kwellen, zodat hij zich tenslotte in grote verlegenheid bevond. Daarom liet hij zijn kinderen bij zich komen en liet hij de kadi roepen en zijn getuigen. Vervolgens wilde hij zijn testament maken, alvorens het geheim aan zijn vrouw prijs te geven en te sterven.

Want hij hield van zijn vrouw met een ontzaglijke liefde, aangezien zij de dochter was van zijn oom van vaderszijde en de moeder van zijn kinderen, en hij reeds honderdtwintig jaren van zijn leven met haar geleefd had. Bovendien liet hij alle bloedverwanten van zijn vrouw halen, alsmede de bewoners van de buurt, en hij vertelde hun allen zijn geschiedenis en dat hij op hetzelfde ogenblik, dat hij zijn geheim ging mededelen, zou sterven. Toen zeiden alle lieden die daar waren, tegen zijn vrouw: "Bij Allah over u! Laat deze kwestie rusten, uit vrees dat uw man sterft, de vader van uw kinderen!"

Maar zij antwoordde hun: "Ik zal hem geen vrede gunnen, voordat hij mij zijn geheim gezegd heeft, zelfs al moet hij er aan sterven."

Daarop hielden ze op met haar toe te spreken. En de koopman stond op in hun midden en begaf zich naast de stal, in de tuin, om daar eerst zijn wassingen te doen en vervolgens terug te komen om zijn geheim te vertellen en te sterven.

Welnu, hij bezat een fikse haan, in staat om vijftig kippen naar genoeg te bedienen, en hij bezat ook een hond. En hij hoorde hoe de hond de haan riep en hem uitschold en hem zei: "Schaam je je niet vrolijk te zijn, terwijl onze meester gaat sterven?"

Toen zei de haan tegen de hond: "Hoe dat zo?"

Daarop herhaalde de hond de geschiedenis, en de haan antwoordde hem: "Bij Allah! Onze meester heeft niet al te veel verstand. Ik voor mij heb vijftig vrouwen en weet mij er uit te redden door de ene te bevredigen en op de andere te mopperen. En hij die maar één enkele vrouw heeft, vindt niet eens het goede middel en de manier waarop hij haar moet aanpakken! Nou, dat is eenvoudig genoeg. Hij behoeft maar een paar flinke moerbeitwijgen voor haar af te snijden, plotseling haar eigen vertrek binnen te stappen en haar af te ranselen, totdat zij

sterft of tot inkeer komt. En ze zal niet opnieuw beginnen met hem lastig te vallen over kwesties van welke aard ook." Zo sprak hij.

Nauwelijks had de koopman de woorden gehoord, die de haan met de hond wisselde, of het licht keerde terug in zijn rede en hij besloot zijn vrouw af te ranselen. De koopman trad het eigen vertrek van zijn vrouw binnen, na de moerbeitwijgen voor haar te hebben afgesneden en ze verstoppt te hebben. Hij riep haar en zei: "Kom in je eigen kamer, opdat ik je mijn geheim vertel en niemand mij kan zien; en daarna zal ik sterven!"

Daarop ging zij met hem naar binnen, en hij sloot de deur van haar eigen vertrek achter hen, en hij overviel haar met verdubbelde slagen, totdat zij in katzwijn ging vallen. Toen riep zij: "Ik heb berouw! Ik heb berouw!" Hierna begon zij beide handen en beide voeten van haar man te zoenen en zij toonde oprecht berouw. En vervolgens ging zij naar buiten met hem. Alle aanwezigen verheugden zich en ook alle bloedverwanten toonden vreugde. En iedereen was in de gelukkigste toestand en allerfortuinlijkst tot aan hun dood.

DE HAAS EN DE OLIFANT

http://www.beleven.org/verhaal/de_haas_en_de_olifant

Er was eens een kudde olifanten die in optocht door de steppe trok. De grootste ging op bezoek bij zijn schoonfamilie. Als cadeautje nam hij twee manden met honing mee. Aan de oever van de rivier die overgestoken moest worden zat een haas. Hij zei tegen de grootste olifant: "Hé, vadertje, jij moet toch naar de overkant. Kan je me niet meenemen?" - "Spring maar op mijn rug. Dan breng ik je naar de andere oever. En ook verder als je wilt," antwoordde de olifant vriendelijk.

De haas klom op de rug van de olifant en ging tussen de manden met honing zitten. Hij at er meteen één leeg. Toen de olifant de rivier uitkroop, zei de haas: "Vadertje, geef eens een steen. Dan heb ik iets om mee te spelen." De haas kreeg de steen en liet hem in de mand vallen. Een tijdje later zei hij: "Vadertje, geef nog eens een steen. Ik heb de vorige laten vallen!" En nog wat later: "Geef me maar een hoop stenen. Dan kan ik die naar de vogels gooien. Dat vind ik leuk."

Zo verving de haas de honing door stenen zonder dat de olifant het merkte. Het duurde niet lang of alle honing was op. Toen de haas hoorde dat de kudde bijna op haar bestemming was, zei hij: "Zet mij hier maar af, vadertje, ik ben waar ik wezen moet. Bedankt voor de lift!" Hij werd neergezet en verdween in de struiken.

De olifant schrok zich natuurlijk een hoedje toen hij in de manden keek. Alleen maar stenen en geen likje honing! Hij riep: "Die dekselse haas heeft mij gefopt." Daarna zette hij de achtervolging in, maar de haas dook weg in een hol. De bedrogen olifant slaagde er nog net in de staart van de haas te grijpen. Hij trok en trok eraan tot hij de hazenstaart ontvelde. Vlug greep hij de achterpoot van de haas vast. "Ha ha ha," gierde de haas, "die duffe sukkel heeft een boomwortel te pakken en denkt dat het mijn achterpoot is!" De olifant liet los en de haas sloeg weer op de vlucht.

Hij rende naar een paar herders toe en riep: "Hé jullie daar. Maak dat je wegkomt. Zien jullie die woeste olifant? Hij wil jullie de grond instampen!" De herders holden weg en de haas rende in de tegenovergestelde richting. De olifant dacht dat de herders achter de haas aanzaten en stormde hen achterna. Hij haalde hen in en zei: "Neem me niet kwalijk heren, heeft u misschien een haas gezien met een ontvelde staart?" - "U moet hem tegengekomen zijn," antwoordden de herders, "hij liep uw kant uit."

De haas was intussen al in een dorpje. Hij riep tegen een paar vrouwen die voor hun huisje zaten te naaien: "Moedertjes, zien jullie in de verte die olifant? Berg je maar, want hij heeft het op jullie gemunt." Vlug verborgen ze zich in hun huis. Toen de olifant hun beleefd kwam vragen: "Eerbiedwaardige dames, hebben jullie toevallig een haas gezien met een ontvelde staart?" hoorde hij welke kant de haas was uitgegaan.

Terwijl de olifant verder stormde, kwam de vluchtende haas een kudde antilopen tegen. "Vrienden, breng jezelf in veiligheid want die razende olifant wil jullie kwaad doen," riep de haas. De antilopen vluchtten, maar de olifant haalde hen in en sprak: "Beste vrienden, zagen jullie ergens een haas met een ontvelde staart? Ik heb nog een onaangename aangelegenheid met hem te bespreken." - "Hij is die kant uitgelopen," zeiden de antilopen en ze wezen de weg.

Maar onze vriend zat al midden tussen de hazen. Hij zei: "Zien jullie die woeste reus daar? Hij heeft een hekel aan hazen met huid op hun staart. Doe vlug het nodige."

Razendsnel ontvelden de hazen hun staart. Toen de olifant aankwam om naar de dief te vragen, zag hij dat geen enkele haas nog huid op zijn staart had. De olifant begreep dat zijn vijand hem te slim af was geweest, en ging zijn schoonouders opzoeken. Zonder honing!

HOE DE BEER AAN ZIJN KORTE STAART IS GEKOMEN

http://www.beleven.org/verhaal/hoe_de_beer_aan_zijn_korte_staart_is_gekomen

Een waarom-verhaal uit Zweden over een domme beer en een sluwe vos

Er was eens een man die 's winters door het land trok om vis te verkopen. Op een dag reed hij door een groot bos en kwam een vos tegen die op zoek was naar iets eetbaars. Onmiddellijk kreeg de vos lucht van de vis en daar hij al in een hele tijd geen lekker hapje meer gegeten had liep het water hem in de mond. Zo stil als een muis sprong hij op de wagen en begon er een feestmaal van zalm, forel en allerlei andere lekkernijen die daar lagen. De visboer zat voor op de wagen en reed door zonder iets in de gaten te hebben. De vos deed alles zo zachtjes als hij maar kon, maar toen hij een vissenkop doorbeet knarste en kraakte het toch een beetje. Dat hoorde de visboer ook. Hij draaide zich om om te kijken wat dat geweest was en toen merkte hij wat voor gezelschap hij had. Meteen greep hij de teugels en gaf de vos met het eind daarvan zo'n klap dat hij van de wagen afvloog en languit op de weg terechtkwam.

Of er in die tijd al premies voor geschoten vossen gegeven werden is natuurlijk niet na te gaan, maar een vossenbont was in ieder geval wel te gebruiken. Dat vond de visboer ook. Hij sprong van de bok en gooide de vos op de wagen en reed toen weer gewoon door.

Maar nadat de vos een tijdje doodstil was blijven liggen begon hij weer te bewegen en om zich heen te kijken. "Stom van die vent dat-ie denkt dat één keer genoeg was," dacht hij, en toen begon hij de ene vis na de andere van de wagen af te gooien. De visboer merkte er niets van, hij zat daar maar op de bok en vroeg zich af hoe het met zijn handel gaan zou. Tenslotte lagen er nog maar een paar vissen op de wagen en toen vond de vos het tijd worden om er af te springen. Dat deed hij ook, en de visboer vervolgde zijn weg met een lege kar.

Nu had de vos heel wat werk al die dikke vissen te verzamelen die hier en daar en overal langs de weg lagen. Maar toen dat achter de rug was ging Mickel, de vos, naast de berg vis zitten en liet zich de verse waar uitstekend smaken. Maar terwijl hij daar mee bezig was kwam er een beer aan waggelen. Hij rook de vis meteen en ging naar de vos toe.

"Hoe ben je aan al die vis gekomen, Mickel?"

"Nou," zei de vos, "die heb ik met mijn staart uit het water opgevist."

"Dat zou ik ook wel eens willen proberen," zei de beer.

"Moet je doen," antwoordde de vos, en toen legde hij haarfijn uit hoe hij te werk gegaan was. Hij was een heel stuk het ijs opgelopen en had daar zijn staart in een wak gestopt en toen de vissen beten had hij opgehaald. De beer was blij dat het niet zo'n toer was en wilde direct naar het meer gaan.

"Nee," zei de vos, "wacht nog even, je hebt nog niet alles gehoord. Als je beet hebt moet je niet dadelijk ophalen, want dan laten ze weer los. Je moet ze de tijd geven zich goed vast te bijten, maar dan moet je zo hard ophalen als je maar kan."

De beer bedankte hem voor de goede raad en ging naar het meer en deed precies wat de vos hem gezegd had. En toen hij zijn staart een tijdje in het water had laten hangen merkte hij dat hij beet had en was hij erg blij. Maar omdat de vos gezegd had dat hij rustig aan moest doen en niet te vlug moest ophalen bleef hij nog een tijd zitten. Maar tenslotte dacht hij te kunnen voelen dat de vis zich stevig vastgebeten had en toen haalde hij met een ruk op, zo hard als hij

maar kon. Dat deed verschrikkelijke pijn. En toen de beer zich omdraaide om de vis te bekijken zat er een stuk van zijn staart in het ijs. En vanaf die dag heeft de beer een kort staartje.

HOE DE HOND EN DE MENS VRIEND WERDEN

http://www.beleven.org/verhaal/hoe_de_hond_en_de_mens_vrienden_werden

Een Russisch volksverhaal over het geblaf van een hond

In een groot bos woonde eens een hond helemaal alleen en dat beviel hem heel slecht. Dus ging hij op zoek naar een goede kameraad. In het bos ontmoette hij eerst een haasje. De hond stelde voor: "Laten we samen een woonplaats zoeken."

"Mij best," zei het haasje.

Toen het donker werd, maakte de haas een bed en de hond ging bij hem liggen. Ze sliepen in. Maar in het holst van de nacht begon de hond te blaffen. Het haasje schrok en zei: "Wat moet dat geblaf betekenen? Als de wolf het hoort, komt hij hierheen en dan zijn we allebei het haasje!" De hond dacht bij zichzelf: "Dit is geen goede kameraad voor mij."

De volgende dag zocht hij de wolf op. Hij vond hem en zei: "Wolf, laten we elkaar gezelschap houden."

"Mij best," zei de wolf. "Ik ben je maat!"

Het werd avond en ze legden zich neer om te slapen. Midden in de nacht begon de hond te blaffen. De wolf werd wakker en zei nors: "Waarom blaf je zo? Als de beer het hoort, komt hij hierheen."

De hond wilde nu ook niet meer bij de wolf blijven en hij ging op zoek naar de beer, voor wie de wolf wel en hijzelf niet bang was.

De hond ontmoette de beer en zei: "Beer, laten we bij elkaar blijven."

"Mij best," zei de beer. "Laten we dat doen."

Het werd avond en ze gingen slapen. Midden in de nacht begon de hond te blaffen. De beer werd er wakker van en gromde: "Waarom blaf je zo? Als de mens het hoort zijn we erbij!"

De hond dacht: "Geen van deze kameraden is voor mij de geschikte. Allemaal zijn ze bang voor een sterkere. Alleen de mens lijkt me iemand die bang is voor niemand."

De hond dwaalde door het bos tot hij een mens tegenkwam. Hij zei: "Kan ik bij je komen wonen?"

De mens nam de hond mee naar zijn huis. Het werd avond. Ze gingen slapen. Om middernacht begon de hond te blaffen. De mens werd er wakker van, maar hij verbood het blaffen niet. "Pak ze!" zei de mens tegen de hond. "Jaag ze op en pak ze!" En vanaf dat ogenblik waren ze bevriend.

HOE HET ROODBORSTJE AAN ZIJN RODE VEREN KWAM

http://www.beleven.org/verhaal/hoe_het_roodborstje_aan_haar_rode_veren_komt

Een religieus sprookje uit Zweden

Het was in de tijd dat God de wereld schiep, toen hij niet alleen hemel en aarde maakte, maar ook alle dieren en gewassen en hun tegelijkertijd een naam gaf. Er zijn veel verhalen uit die tijd, en als men die kende, zou men ook in staat zijn alles in de wereld, wat men nu niet kan begrijpen, te verklaren.

Nu gebeurde het op een dag dat God in het paradijs de vogels zat te schilderen en dat de verf in de verfpotten opraakte, zodat de distelvink zonder kleur gebleven zou zijn, als God niet alle penselen aan diens veren had afgeveegd.

Toen kreeg ook de ezel zijn lange oren, omdat hij de naam die hij gekregen had maar niet kon onthouden. Zodra hij een paar stappen op de wei in het paradijs zette, vergat hij zijn naam. Al driemaal was hij teruggekomen om te vragen hoe hij heette en God werd wat ongeduldig, pakte hem bij beide oren en zei: "Je naam is ezel, ezel, ezel!" En terwijl hij dat zei, trok hij de oren van het dier een stukje omhoog, zodat het beter zou horen en onthouden wat hem gezegd werd.

Op die dag werd ook de bij gestraft. Want zodra de bij geschapen was, begon ze onmiddellijk honing te verzamelen en alle mensen, die merkten hoe heerlijk de honing geurde, kwamen aangelopen om te proeven. Maar de bij wilde alles zelf houden en joeg met haar giftige angel iedereen weg, die om honing kwam. Dat zag God en onmiddellijk riep hij de bij bij zich om haar te straffen. "Ik heb je de gave geschonken om honing te verzamelen, het mooiste wat er in de schepping is," zei God. "Maar daarom heb ik je nog niet het recht gegeven om hardvochtig tegenover je naaste te zijn. Onthoud dus maar goed dat je moet sterven, als je iemand steekt, die je honing wil proeven." Ja, er gebeurden die dag allerlei wonderlijke dingen. Zo werd de krekkel blind en verloor de mier haar vleugels.

God, groot en vriendelijk, was de hele dag druk bezig te scheppen en in 't leven te roepen. En tegen de avond kwam het in hem op om een kleine, grauwe vogel te maken. "Onthoud goed dat je naam rodborstje is," zei God tegen de vogel, zette hem op zijn hand en liet hem vliegen.

Maar toen de vogel een poosje had rondgevlogen en de mooie aarde had bekeken, wilde hij ook zichzelf wel eens bekijken. Toen zag hij dat hij helemaal grijs was, tot zijn borst toe. Roodborstje keerde en draaide en spiegelde zich in het water, maar hij kon geen enkele rode veer ontdekken.

De vogel vloog terug naar God, die daar zacht en vriendelijk zat, terwijl de vlinders, die uit zijn hand te voorschijn kwamen, om zijn hoofd vlogen. Duiven kirden op zijn schouders en uit het veld om hem heen bloeiden rozen, leliën en duizendschonen op.

Het hart van de kleine vogel bonsde hevig van angst. Toch vloog hij in lichte bogen steeds dichterbij God toe en uiteindelijk ging hij op diens hand zitten.

God vroeg wat hij wenste.

"Ik wil u maar één ding vragen," zei de kleine vogel.

"Wat wil je weten?" vroeg God.

"Waarom moet ik roodborstje heten, als ik van mijn snavel tot de punt van mijn staart helemaal grauw ben? Waarom word ik roodborstje genoemd, als ik geen enkele rode veer bezit?" Het vogeltje zag God smekend aan met zijn zwarte oogjes en draaide heen en weer. Om zich heen zag hij fazanten, helemaal rood met wat goudstof besprenkeld, papegaaien met weelderige rode halskragen en hanen met rode kammen, om nog maar te zwijgen van vlinders, goudvissen en rozen.

Natuurlijk dacht hij eraan hoe weinig er maar nodig was - maar één druppeltje verf - om hem tot de mooie vogel te maken, waar zijn naam bij paste.

"Waarom moet ik roodborstje heten, terwijl ik helemaal grijs ben?" vroeg de vogel opnieuw. En hij verwachtte dat God zou zeggen: "Ach, vriendje, ik zie dat ik vergeten heb je borstveren rood te schilderen, wacht maar even, dan is het zo klaar." Maar God lachte alleen maar stil en zei: "Ik heb je roodborstje genoemd en roodborstje zul je heten. Maar je moet zelf maar zien, dat je je rode borstveren verdient." Toen hief God zijn hand op en liet de vogel opnieuw uitvliegen.

In diep gepeins vloog de vogel in het paradijs rond. Wat zou een kleine vogel als hij kunnen doen om zich rode veren te verwerven? Het enige wat hij kon bedenken was in een doornstruik te gaan wonen. Daarom begon hij een nest te bouwen tussen de stekels van een dichte doornstruik. Het was alsof hij verwachtte, dat een rozenblad zich bij zijn keel zou vastzetten en die zou kleuren.

Een oneindige hoeveelheid jaren was verstreken sinds die dag, de heerlijkste ter wereld. Sindsdien hadden mensen en dieren het paradijs verlaten en zich over de aarde verspreid. De mensen hadden inmiddels geleerd om het veld te ontginnen en de zee te bevaren. Ze hadden zich kleren en versierselen aangeschaft en al lang geleden geleerd om grote tempels en machtige steden te bouwen, zoals Thebe, Rome en Jeruzalem.

Toen brak een nieuwe dag aan, die ook lang herdacht zou worden in de geschiedenis van de aarde. Op de morgen van die dag zat vogel Roodborst op een kleine, kale heuvel buiten de muren van Jeruzalem te zingen voor zijn jongen, die midden in een lage doornstruik in een nestje lagen. Het roodborstje vertelde zijn kleintjes over de wonderbare dag van de schepping en hoe hij zijn naam had gekregen, net zoals alle roodborstjes hadden gedaan vanaf het eerste, dat Gods woord had gehoord en was opgevlogen van zijn hand.

"En kijk nu toch eens," besloot hij treurig. "Zoveel jaren zijn verstreken, zoveel rozen hebben gebloeid en zoveel jonge vogels zijn uit hun ei gekropen, sinds de dag van de schepping, dat niemand ze kan tellen en nog altijd is het roodborstje een kleine, grijze vogel. Het is hem nog steeds niet gelukt zijn rode borstveren te verwerven." De jongen sperden hun snavel breed open en vroegen of hun voorvaders niet geprobeerd hadden iets groots te verrichten, om zo die onschatbare rode kleur voor zich te winnen.

"We hebben alles gedaan wat we konden," zei het vogeltje, "maar alles is mislukt. Meteen al het eerste roodborstje ontmoette eens een andere vogel, die sprekend op hem leek en waarvan hij meteen zoveel begon te houden, dat hij zijn borst voelde gloeien. Och, dacht hij toen, nu begrijp ik het! Het is de bedoeling van God, dat ik met zoveel warmte zal liefhebben, dat mijn borstveren rood worden door de gloed van de liefde, die in mijn hart woont. Maar het lukte hem niet, zoals het niemand na hem lukte en zoals het ook jullie niet zal lukken." De jongen

tjilpten bedroefd en begonnen er al over te treuren, dat die rode kleur nimmer hun donzige borstjes zou sieren.

"Ook op het zingen hebben wij onze hoop gevestigd," zei de oude vogel nu in lange, gerekte tonen. "Meteen al het eerste roodborstje zong zo, dat zijn borst van verrukking zwol en hij opnieuw begon te hopen. Ach, dacht hij, het is de zangersgloed, die in mijn ziel woont, die mijn borstveren rood zal verven. Maar het lukte hem niet, zoals het niemand na hem lukte en zoals het ook jullie niet zal lukken." Opnieuw klonk een droevig gepiep uit de halfnaakte keeltjes van de jongen.

"We hebben ook gehoopt op onze moed en onze dapperheid," zei de vogel. "Meteen al het eerste roodborstje streed dapper met andere vogels en zijn borst vlamde van strijdlust. Ach, dacht hij, mijn borstveren zullen rood worden van de strijdlust die in mijn hart gloeit. Maar het lukte hem niet, zoals het niemand na hem lukte en zoals het ook jullie niet zal lukken." De jongen piepten heel moedig, dat ze toch wilden proberen het voorrecht te verwerven, waarnaar het roodborstje al die lange jaren had verlangd. Maar de oude vogel antwoordde hun droevig, dat dit onmogelijk was. Hoe konden zij die hoop koesteren, waar vele uitstekende voorvaderen het doel niet hadden kunnen bereiken? Wat konden ze meer doen dan zingen, liefhebben en vechten? Wat konden...

De vogel hield midden in die zin op, want uit een van de poorten van Jeruzalem kwam een menigte mensen naar buiten en iedereen liep snel naar de heuvel, waar de vogel zijn nest had. Het waren ruiters op trotse paarden, krijgslieden met lange speren, beulsknechten met hamers en spijkers, waardig voorttrekkende priesters en rechters, huilende vrouwen, maar vooral een troep wild rondspringend, loslopend volk, een afschuwelijk schreeuwende bende straatslijpers. Een klein grijs vogeltje zat trillend op de rand van zijn nest. Het was bang dat de doornstruik ieder moment vertrapt en zijn jongen gedood zouden worden.

"Wees voorzichtig!" riep hij de weerloze diertjes toe. "Kruip dicht bij elkaar en wees doodstil. Er komt een paard aan, dat dwars over ons heen zal gaan, en een soldaat met sandalen met ijzeren zolen. Er komt een hele woeste bende aanstormen." Opeens hield de vogel op met waarschuwen en bleef doodstil zitten. Bijna vergat hij het gevaar waarin hij verkeerde.

Plotseling sprong hij in het nest en spreidde zijn vleugels over zijn jongen uit. "Nee, dit is al te vreselijk," zei hij, "ik wil niet dat jullie dit zien. Daar komen drie misdadigers aan, die gekruisigd moeten worden." En hij spreidde zijn vleugels nog verder uit, zodat de jongen niets konden zien. Ze hoorden alleen de dreunende hamerslagen, de jammerkreten en het wilde gejoel van het volk.

Met ogen groot van ontzetting volgde het roodborstje het hele schouwspel, terwijl hij niet in staat was zijn blik van de drie ongelukkigen af te wenden.

"Wat zijn de mensen wreed," zei de vogel na een poosje. "Het is hun nog niet genoeg die arme schepsels aan het kruis te nagelen. Nee, ze hebben op het hoofd van die ene ook nog een kroon van scherpe doornen gezet."

"Ik zie dat de doornen zijn voorhoofd hebben verwond, zodat zijn bloed vloeit," ging hij voort. "En die man is zo kalm en kijkt met zulke zachte ogen om zich heen, dat iedereen wel van hem moet houden. Het is alsof een pijl mijn hart doorboort, nu ik hem zie lijden." Het vogeltje begon steeds meer medelijden te krijgen met de man die de doornenkroon droeg.

Als ik mijn broeder de arend was, dacht hij, zou ik de spijkers uit zijn handen rukken en met mijn sterke klauwen iedereen op de vlucht jagen, die hem pijnigt. Toen hij zag hoe het bloed langs het voorhoofd van de gekruisigde vloeide, kon hij niet langer stil in zijn nest blijven zitten. Ook al ben ik klein en zwak, toch kan ik wel iets voor die arme gemartelde doen, dacht de vogel, verliet het nest en steeg op in de lucht, waarbij hij grote kringen rond de gekruisigde beschreef. Hij zweefde verschillende keren om hem heen zonder dichterbij te komen, want hij was een schuwe, kleine vogel, die het nog nooit gewaagd had dicht bij een mens te komen.

Langzamerhand vatte hij moed, vloog naar hem toe en trok met zijn snavel de doorn uit, die in het voorhoofd van de gekruisigde was gedrongen. En terwijl hij dit deed, viel een druppel bloed van de gekruisigde op de borst van de vogel. De druppel breidde zich snel uit en kleurde al zijn tere borstveertjes.

De gekruisigde opende zijn lippen en fluisterde de vogel toe: "Door uw barmhartigheid hebt u nu verworven, waar uw voorvaders sinds de schepping van de wereld naar gestreefd hebben." Zodra de vogel in zijn nest terugkwam, riepen zijn jongen hem toe: "Uw borst is rood, uw veren zijn roder dan rozen!" - "Dat is alleen maar een druppel bloed van het voorhoofd van die arme man. Die verdwijnt zodra ik me in een beek of een heldere bron baad." Maar hoe het vogeltje ook baadde, de rode kleur week niet meer van zijn borst.

En toen zijn jongen volwassen waren, vertoonden ook hun borstveren die schitterend rode kleur, zoals die tot op de dag van vandaag op de keel en de borst van ieder roodborstje te zien is.

DE HOND EN MUS

Grimm 058 - De hond en de mus

Een herdershond had een baas; dat was geen goede baas, want de hond leed honger bij hem. Toen hij 't niet langer bij hem kon uithouden, liep hij treurig weg. Op straat kwam hij een mus tegen. Die zei: "Broeder Hond, waarom zo treurig?" De hond zei: "Ik heb honger, en ik heb niets te eten." Toen zei de mus: "Lieve Broeder, kom mee naar de stad, dan zal ik zorgen dat je eten krijgt." Zo gingen ze samen naar de stad en ze kwamen voor een slagerswinkel, en de mus zei tegen de hond: "Blijf daar staan, dan zal ik een stuk vlees voor je afpikken." Hij ging in de uitstalkast, keek eens rond, of niemand het zag, en pikte, trok en rukte zolang aan een stuk, dat aan de rand lag, tot het eraf viel. De hond pakte het beet, liep ermee weg en at het op. Nu zei de mus: "Kom mee naar een andere winkel, dan zal ik nog wat voor je pakken, zodat je genoeg hebt." De hond at zo nog een tweede stuk, en de mus vroeg: "Broeder Hond, ben je nu verzadigd?" "Ja, vlees heb ik nu genoeg," zei de hond, "maar ik heb nog geen brood gehad." De mus zei: "Dat komt ook, ga maar mee." Hij bracht hem naar een bakkerswinkel, en pikte aan een paar broodjes tot ze op de grond rolden, en toen de hond nog meer wou, vloog hij naar een andere bakkerij en haalde nog meer. Toen dat op was, vroeg de mus: "Broeder Hond, heb je nu genoeg?" "Ja," zei de hond "laten we nu samen nog een beetje naar buiten gaan."

Ze gingen toen beide naar de landweg. Maar het was warm, en toen ze een eindje gelopen hadden, zei de hond: "Ik ben moe, ik wou slapen." "Ga maar lekker slapen," zei de mus, "dan ga ik intussen heerlijk op 'n takje zitten." De hond ging op de weg liggen en sliep vast. Terwijl hij zo lag te slapen, kwam er een voerman aangereden; een wagen was het met drie paarden en er lagen twee vaten wijn op. De mus zag, dat de man niet van plan was, uit te wijken, maar recht in 't spoor bleef rijden, waar de hond op lag te slapen, en hij riep: "Voerman, doe dat niet, of ik maak je arm!" Maar de voerman bromde voor zich heen: "Jij zou me arm maken!" knalde met de zweep en reed dwars over de hond zodat de wielen hem doodden. Nu riep de mus: "Je hebt mijn broeder hond doodgereden, dat zal je kar en paard kosten!" "Jawel, kar en paard!" zei de voerman, "die neem jij me zeker af!" en hij reed verder. De mus kroop onder het wagenzeil en pikte zo lang aan een sponning, tot 't spongat open was; en alle wijn liep eruit, zonder dat de voerman het merkte. Eens keek hij om; toen zag hij dat het droop van de wagen; hij hield op, keek naar de vaten en zag dat één vat leeg was. "Ach, ik arme!" riep hij. "Niet arm genoeg," zei de mus, en hij vloog het ene paard op de kop en pikte het de ogen uit. Toen de voerman dat zag trok hij zijn bijl uit zijn gordel en wilde de mus doodslaan, maar de mus vloog op en de voerman trof zijn paard in de kop, zodat het dood neerviel. "Ach, ik arme!" riep hij. "Nog niet arm genoeg!" zei de mus, en toen de voerman met de twee paarden voortreed, kroop de mus weer onder het zeil en pikte ook bij het tweede vat de sponning los, zodat alle wijn eruit gulpte. Toen de voerman dat merkte, riep hij weer: "ach, ik arme man!" Maar de mus antwoordde: "Nog altijd niet arm genoeg!" en hij vloog op de kop van het tweede paard en pikte hem ook de ogen uit. De voerman liep erheen en zwaaide met zijn bijl, maar de mus vloog omhoog: toen trof de slag het paard, zodat het dood viel. "Ach, jij arme man!" zei de mus, en hij zette zich op de kop van het derde paard en pikte ook hem de ogen uit. De voerman, blind van woede, sloeg er met de bijl op los en trof weer het paard. "Ach, ik arme man!" riep de voerman en de mus zei: "Nog niet arm genoeg, ik vlieg nu naar je huis en ik zal je thuis arm maken," en hij vloog weg.

De voerman moest de wagen laten staan en ging vol woede en boosheid naar huis. "Ach!" zei hij tegen zijn vrouw, "wat ik een ongeluk heb gehad!" "Ach man!" zei ze, "en dan is er nog een lelijke vogel in huis gekomen! Hij heeft alle vogels van de wereld bij elkaar gehaald, en

ze zijn boven op onze rogge aangevallen en eten alles op!" Daar klom hij naar de graanzolder, duizenden en duizenden vogels zaten op de zolder en pikten zijn graan op, en de mus zat er midden tussen. En de voerman riep: "Och! Wat ben ik een arme man!" "Nog niet arm genoeg!" antwoordde de mus. "Voerman, het kost je nog je leven!" en hij vloog weg.

Nu had de voerman al zijn goed verloren. Hij ging weer naar beneden en zat in de woonkamer, achter de kamer en hij was woedend. Maar de mus zat voor 't venster en piepte: "Voerman, dat kost je je leven!" Toen greep de voerman naar zijn bijl en gooide die naar de mus, maar hij sloeg alleen de ruiten kapot en had het dier niet geraakt. Nu wipte de mus naar binnen, ging op de haard zitten en riep: "Voerman! Dat kost je je leven!" Deze wordt dol en blind van woede en slaat de haard in stukken, en zo steeds waar de mus vliegt van de ene plaats naar de andere, – al zijn huisraad, en het spiegeltje en de banken, en de tafel en tenslotte de muren van zijn huis, en hij ziet maar steeds geen kans, hem te raken. Maar eindelijk, daar heeft hij hem in de hand. Zijn vrouw zei: "Zal ik 'm doodslaan?" "Neen," riep hij, "dat zou nog te goed voor hem zijn, hij moet een erger straf hebben, ik zal hem verslinden!" en hij steekt hem in zijn mond en slikt hem in. Maar nu gaat de mus in zijn maag fladderen, aldoor maar fladderen, en komt hem in de mond, en hij stak zijn kopje uit de mond en riep: "Voerman: het kost je toch je leven!" De voerman reikt zijn vrouw de bijl toe en spreekt: "Vrouw! Sla die vogel dood, in mijn mond!" De vrouw slaat, en ze slaat verkeerd – en ze slaat de voerman precies op zijn hoofd – de voerman valt dood neer. Maar de mus vliegt op, en is het raam uit.

DE HOND MET DE KAAS IN ZIJN MUIL

http://www.beleven.org/verhaal/de_hond_met_de_kaas_in_zijn_bek

Een Friese fabel over hebzucht die gestraft wordt

Er was eens een hond, die stroopte de boerenerven af of daar ook iets van zijn gading te vinden was, want hij had honger. Toen kwam hij bij een boerderij, daar had de meid een flink brok kaas schoongeschrobd en dat lag onderaan op het droogrek met emmers. Hij dacht: tjonge, wat een heerlijk brok kaas! Hij greep het en koos het hazepad.

Maar onderweg moest hij over een plank die over een sloot lag. Het water was er spiegelglad en toen hij midden op die plank was, keek hij onder zich in het water. Daar was ook een hond! En te duivekater, ook die had een brok kaas in zijn bek! Door de weerkaatsing leek dat brok hem groter dan zijn eigen stuk. Hij dacht: ik spring boven op die hond en steel het van hem.

Zodoende opende hij zijn bek (natuurlijk moest hij daarbij zijn eigen stuk kaas loslaten), hij sprong in het water en wilde de kaas van die ander pakken. Maar plotseling was er geen hond en geen kaas meer. Zijn eigen brok dreef een eind weg en kwam op de bodem terecht, en hij zag het niet terug. Hij worstelde tegen de kant op, schudde zijn vacht en liep mismoedig zonder kaas naar huis.

DE HYENA EN DE EZEL

http://www.beleven.org/verhaal/de_hyena_en_de_ezel

De hyena en de ezel

Een Afrikaanse fabel over een ezel die beter zijn mond had gehouden

De zeldzaamheid deed zich voor dat een hyena en een ezel vrienden waren. Zij waren het trouwens al enige jaren. Elke dag kwamen zij elkaar tegen, praatten dan wat en soms een enkele keer gingen zij zelfs samen op jacht. De hyena met zijn gevlekte vacht verborg zich dan onzichtbaar voor de dieren in de struiken en samen met de ezel, die voor ongevaarlijk werd aangezien, maar die heel hard schoppen kon, overmeesterde hij zijn buit.

Toen zij weer eens zo op stap waren en pratend over koetjes en kalfjes naar hun jachtterrein liepen, vroeg de hyena aan de ezel:

"Weet jij wel, dat ik eigenlijk doodsbang voor je ben?"

"Jij bang voor mij?"

De ezel wist niet wat hij hoorde. Juist hijzelf was eigenlijk verschrikkelijk bang voor de hyena, maar dat had hij hem nooit durven zeggen.

"Maar waarom zou jij bang voor mij moeten zijn?" vroeg de ezel.

"Vanwege je puntige horens, natuurlijk," antwoordde de hyena.

Ze zeggen altijd van mij dat ik zo dom ben, dacht de ezel, maar de hyena moet toch nog veel dommer zijn. Want ik heb toch helemaal geen horens! De ezel schoot in de lach.

"Daarom hoef je me nog niet uit te lachen! Ik meen wat ik zeg," zei de hyena ontstemd.

"Heus waar?" wilde de ezel nog weten, voordat hij de hyena op zijn vergissing zou wijzen.

"Heus waar?"

"Echt! Eerlijk!" antwoordde de hyena, die nu op zijn beurt wilde weten waarom de ezel zo geheimzinnig deed.

Luid schaterlachend sprak toen de ezel: "Nou, ik had je voor wijzer gehouden! Dit zijn toch geen horens, hier op mijn hoofd! Dit zijn mijn oren, man! Haha!"

"Zijn dat je oren?" riep de hyena stomverwonderd uit. "Alleen maar je oren? Maar dan..."

Zonder dralen sprong de hyena op de ezel en beet hem dood.

Ziet men u voor sterker aan,
laat de ander in de waan!

DE JONGEN DIE DE WOLVEN ROEPT

http://www.beleven.org/verhaal/de_jongen_die_de_wolven_roept

Een Nieuw-Zeelands verhaal over ongepast de saaiheid verdrijven

Er was eens een klein dorp. Er was niets speciaals aan dat dorp. Er kwam niemand vandaan die beroemd was geworden en er had nooit een grote veldslag plaatsgevonden of zelfs maar welke andere gebeurtenis van betekenis in de streek dan ook.

Ook vandaag gaat het leven er als iedere andere dag gewoon verder. De molenaar maalt tarwe, de bakker bakt brood en iedereen is tevreden want alles is bekend, bepaald en regelmatig. Iedereen merkt dat ook deze dag is zoals die hoort te zijn. Daar zijn ze blij om in het dorpje. Behalve jonge Peter.

Jonge Peter is de herder voor alle schapen van het dorp. Dagelijks neemt hij ze mee de heuvels in. Daar gaat hij in het gras zitten en kijkt naar de grazende schapen en hoeft maar af en toe op te staan om een schaap dat van de kudde af is gedwaald terug te halen.

Ook vandaag zit jonge Peter in de heuvels. Zoals iedere dag voelt hij zich ontevreden. Hij vindt het saai. Hij wil dat er iets nieuws, iets leuks of iets spannend gebeurt.

Opeens komt hij op een idee. Hij haast zich terug naar het dorpje en zodra hij in de buurt ervan is begint hij te schreeuwen: "De wolf! De wolf! De wolf is gekomen! Help! Help!" Meteen stopt iedereen met alle bezigheden en grijpt naar stokken, stenen, messen en zwaarden en haast zich de heuvels in. Als ze bij de schaapskudde aankomen, blijkt daar niets aan de hand te zijn. De schapen lopen even rustig als altijd rond.

"Misschien is de wolf wel gevlucht door dat schreeuwen van mij," zegt jonge Peter. De dorpingen geven hem complimenten. Opnieuw tevreden gaat iedereen terug naar het dorpje en pakt de draad weer op. Een week lang is jonge Peter de held van het dorp omdat hij de schapen heeft gered. "Leuk," denkt jonge Peter, "er gebeurde eindelijk eens iets." Tot zijn spijt merkt hij ook dat alles weer bij het oude is; saai en regelmatig. En dus besluit hij hetzelfde nog eens te proberen...

Weer komt iedereen om de wolf te verdrijven, maar nog steeds is er geen wolf te bekennen. Jonge Peter vindt al die opwinding in het dorp zo leuk, dat hij het ook een derde en een vierde keer doet.

Maar dan, terwijl hij met de schapen in de heuvels is, ziet hij plotseling iets... Wat is dat? Het is ver weg, maar het beweegt naar hem toe... Jong Peter kijkt en kijkt... Een wolf! Nee, drie... Vijf! Het is een heel pak!

Jong Peter springt overeind en rent zo snel hij kan naar het dorp: "Wolven! Help! Een heel pak!" Maar niemand reageert op zijn geschreeuw. "Snel," roept hij, "bewapen je, we moeten de schapen redden!" De dorpingen negeren hem. Ze schudden meewarig hun hoofd. Ze geloven jonge Peter niet langer. In paniek en met tranen in zijn ogen klampt hij iedereen persoonlijk aan, maar wat hij ook zegt, hoe hij ook smeekt, hij wordt niet geloofd. Terneergeslagen laat hij zich in een hoekje zakken.

Die dag verloor het dorp al zijn schapen. Ze waren door de wolven vermoord of werden nooit terug gevonden. Iedereen, ook jonge Peter, had vreselijke spijt.

Zo gaat het verhaal van jonge Peter, de jongen die de wolven riep.

DE KAT ALS LEERMEESTER

http://www.beleven.org/verhaal/de_kat_als_leermeester

De kat als leermeester

Een Chinese fabel over een begerige en ontrouwe leerling

Lang geleden woonde er in een gebergte een tijger, die weliswaar erg sterk was, maar vanaf zijn geboorte nogal plumpe voeten had. Daardoor kwam hij slechts traag vooruit en kon maar weinig buitmaken. Op een mooie zondag, toen alle dieren allang opgestaan en op jacht gegaan waren, kwam de tijger uit zijn hol gekropen.

Toen hij daar zo rondstapte op zijn plumpe voeten, zag hij een kat zeer behendig over de bergen klimmen. De tijger werd wit van woede. "Met dergelijke klimkunsten," zei hij bij zichzelf, "kan men iedere dag een vette buit binnenhalen! En kijk eens hoe vlug die kat is! Zo zouden mij niet veel dieren kunnen ontkomen. Ik zou ze allemaal opvreten; al die dieren die nu zonder enige moeite voor me weglopen!"

De kat was inmiddels wat dichterbij gekomen en keek van een afstandje naar de moeizame bewegingen van de tijger. Deze boog diep en zei: "Meester kat, u loopt zo behendig en snel de berg op en af. Kan ik niet bij u in de leer komen? Ik zou dat kunstje ook graag leren."

De kat had al vernomen dat de tijger een boosaardig hart bezat en zei hoofdschuddend: "Mijn lieve tijger, als je alles van mij geleerd hebt, het klauteren en het jagen, wat ga je dan daarmee doen? Ik weet niet of je nu wel zo'n dankbare leerling zou zijn!" Het katje dacht dat het misschien wel eens zijn leven zou kunnen kosten als hij al zijn vaardigheden en kunstgrepen aan de tijger bekendmaakte. De tijger probeerde het met smeken en bleef aanhouden: "Meester kat, ik zal u, als zijnde mijn vereerde leraar, dan altijd beschermen. Wee degene, die het zou wagen u te grijpen of zelfs maar te beledigen. Ik zal u mijn leven lang dankbaar zijn. Ik verzoek u dringend mij uw klimkunsten en uw snelle lopen bij te brengen!"

Deze vleierij bracht de kat toch wel erg in verwarring. De tijger leek hem eerder onhandig dan gevaarlijk en daarom sprak hij tot hem: "Als je me zweert later nooit goed met kwaad te zullen vergelden en mijn kunsten niet tegen mijzelf zult gebruiken, zal ik je als mijn leerling aannemen."

De tijger maakte een diepe buiging, kwispelstaartte en zei op onderworpen toon: "Ik zal uw goedheid nooit vergeten. Leer mij de bergen te beklimmen en buit te maken. En zou ik ooit, vereerde leraar, iets kwaads tegen u in mijn schild voeren, dan moge op hetzelfde ogenblik de bliksem mij treffen, of ik zal in een diep ravijn storten en mijn lichaam zal in duizend stukken gereten worden!" Deze eed stelde de kat gerust en hij nam de tijger als leerling aan.

De leerschool was voor de tijger weliswaar zeer zwaar, maar voortreffelijk. De leermeester liet niets na om zijn leerling alles bij te brengen wat voor een succesrijke jacht in de bergen nodig is. Nauwelijks was de zon achter de bergen ondergegaan of de twee waren al in het terrein en zij oefenden nog door in het donker, als de vogels allang ter ruste waren gegaan. De leermeester had na enige tijd zijn leerling alle foefjes op een paar na getoond en wilde de lessen reeds als geëindigd beschouwen. De tijger was goed vooruitgegaan en was een bekwaam jager geworden.

Op een dag echter wierp de tijger toch begerige blikken op het katje. "Het zou toch wel een lekker hapje zijn," zei hij bij zichzelf, en het speeksel liep hem om de bek. Het katje had zijn leerling langzamerhand echter ook zeer goed leren kennen en zag de slechte gedachte al in zijn ogen. Op plechtige toon zei het katje daarom, terwijl hij zich tot de tijger wendde: "Mijn

lieve leerling, je bent zeer volgbaar en leergierig geweest. Alles wat ik zelf kan heb ik je geleerd. Nu scheiden zich onze wegen weer. Denk aan wat je destijds gezworen hebt!" De tijger was helemaal in de ban gekomen van zijn slechte gedachten en vroeg schijnheilig en met een vriendelijke, onderworpen stem: "Meester kat, hebt u mij alle listen en kunstgrepen bijgebracht?"

"Ik heb je alles laten zien," sprak het katje, dat in de ogen van de tijger zijn lelijke begerigheid zag.

De tijger wilde nu een list gebruiken en zei met dichtgeknepen ogen: "Meester kat, kijk eens, wat klimt daar boven ons in de boom?"

Op het ogenblik, dat het katje zijn kop ophief, dook de tijger in elkaar voor de sprong en stortte zich met uitgestrekte klauwen op het katje. De tijger had echter buiten de waard gerekend. Net toen hij dacht zijn prooi al in zijn poten te hebben, vloog als een wervelwind iets de boom in. Op de hoogste tak zat bibberend het katje.

"Ellendige verrader!" riep het van boven af, "jij ondankbare hond! Zoveel zijn jou een eed en een belofte waard! Gelukkig was ik nog slimmer dan jij en heb ik je niet geleerd hoe men in bomen moet klimmen. Was ik wèl zo dom geweest, dan had je mij verscheurd en opgevreten, jij schurk. Foei!"

De tijger was woedend en liep grommend om de boom heen. Hij probeerde op de laagste tak te springen, maar zo ver kwam hij niet eens. Hij beet met zijn tanden in de schors, maar alles was vergeefs. Het katje zag de hulpeloze pogingen van de woesteling van bovenaf rustig aan en streek bedaard langs zijn snor. Toen sprong hij van de ene boom naar de andere en maakte daarmee de tijger nog woedender. Deze was hulpeloos, zijn kwade bedoelingen hielpen hem niets; het was hem niet mogelijk in bomen te klimmen.

Het katje verdween tenslotte helemaal uit het gezicht in de dichte bladerenkroon van de bomen en de tijger moest grommend naar zijn hol terugkeren.

DE KIKKER DIE AL HET WATER OPDRONK

http://www.beleven.org/verhaal/de_kikker_die_al_het_water_opdronk

Een oude overlevering van de Maori's

Heel ver weg, dichtbij 't grote vasteland van Australië, ligt Nieuw-Zeeland. De oorspronkelijke bewoners van dat land zijn de Maori's. En onder dat oude volk gelooft men nog altijd dat kikkers regen kunnen maken. Dit komt zeker doordat er, als er na een lange tijd van droogte eindelijk regen valt, opeens zo heel veel kikkers te voorschijn komen. En niemand begrijpt waarvandaan. De kikkers worden daar dus bijzonder vereerd en wee degene die er een dood zou maken!

"Zo'n kikker heeft massa's water in zich," zeggen ze, "en als je er een doodtrapte, zou er een overstroming komen zoals er nog nooit een is geweest!" Oude mensen kunnen daar een grappig verhaal van vertellen.

Lang, lang geleden, voordat er zwarte of witte mensen in dit land woonden, verscheen er opeens een grote, grote kikker aan de oever van een meer. Hij was veel, veel groter dan alle andere kikkers en niemand wist waar hij vandaan kwam. Ook de andere kikkers niet. Die keken vreemd op dat het beest zo'n verbazende dorst scheen te hebben. Want kijk, hij dronk en dronk en dronk en dronk, net zolang tot hij dat hele meer had leeggedronken. En toen hipte hij naar een ander meer en dat dronk hij ook leeg en zo ging dat maar door, net zolang tot hij al het water uit alle meren en rivieren had opgedronken! En toen alles leeg was, ging hij midden in een droge rivierbedding zitten en zei maar aldoor: "Bluk! Bluk! Bluk!" Dat betekende dat hij nu genoeg had gedronken.

Nu, je kunt begrijpen, hoe verschrikt alle andere dieren in dat land waren, nu ze nergens meer een druppeltje water konden vinden om te drinken! Ze vroegen de grote indringer of hij niet een beetje water terug wou geven, omdat ze anders allemaal dood zouden gaan van de dorst. Maar hij zei niets dan: "Bluk! Bluk! Bluk!" en ze kregen niets.

Toen zeiden ze tegen elkaar: "We moeten proberen of we hem zover kunnen krijgen dat hij zijn grote, grote mond eventjes opendoet, zodat er wat water uitkomt." Hoe zouden ze dat het beste kunnen doen? Ze dachten er lang over na en toen bedachten ze dat ze hem aan het lachen moesten maken. Zo gezegd, zo gedaan. Eerst stuurden ze de koning van de kangoeroes op hem af. Die maakte allerlei dolle sprongen en op het laatst probeerde hij alleen op zijn korte voorpootjes te lopen. 't Was een heel gekke vertoning. Maar de kikker zei: "Bluk! Bluk! Bluk!" En hij lachte niet.

Toen kwam er een klein koalabeertje, zo'n wollig beestje, en dat rolde zich op tot een bal en liet zich van een heuvel naar beneden rollen tot het met allerlei malle sprongetjes belandde in het droge riet waar de grote kikker zat. Maar die zei alweer: "Bluk! Bluk! Bluk!" En hij lachte niet. Nu kwam er een grote zwarte slang te voorschijn en die vertoonde ook allerlei malle kunsten samen met een grappig klein slangetje.

Ze knoopten hun lange lijf ineem op de gekste manier die je maar kunt bedenken en alle andere slangen dansten en buitelden eromheen. 't Was o zo grappig om te zien, maar de kikker klokte diep in zijn keel: "Bluk! Bluk! Bluk!" En hij lachte niet.

Nu kwamen de kaketoes en de parkietjes aan de beurt. Die zwermde met z'n allen boven de kop van de grote kikker en ze riepen allerlei zotte dingen naar beneden. De andere dieren schudden van het lachen. De tranen liepen hun langs de wangen, zo moesten ze lachen, toen

de spotvogel er ook nog bijkwam. Die kon toch zo grappig alle andere beesten nadoen. En hij wist zulke grappige oude sprookjes.

Hij ging vlak voor de kikker zitten en vertelde hem het malle sprookje van de slang die haar eigen staart verslond en zo langzamerhand zichzelf helemaal opat. En zo mooi als hij dat vertelde! Nee maar, het was gewoon te gek! Maar de kikker zat daar maar aldoor stil in het droge riet en diep in zijn keel klokte hij: "Bluk! Bluk! Bluk!"

Ook de grappige buideldieren en de stekelvarkens en de miereneters konden hem maar niet aan het lachen krijgen, hoe ze ook dansten en sprongen en wat voor malle dingen ze ook deden.

Eindelijk was de dag bijna voorbij en de dieren waren nog niets verder gekomen met de grote kikker, dan toen ze 's morgens begonnen. Hij zat daar maar aldoor stil in de rivierbedding en zei: "Bluk! Bluk! Bluk!"

En kijk, juist toen de dieren ten einde raad waren, kwam de zeepaling met zijn vrouw en zijn hele familie en die zeiden, dat ze het nu nog wel eens zouden proberen om de grote kikker aan het lachen te brengen. De dieren hadden op de oever van de rivier een vuurtje aangelegd en ze vroegen de zeepaling of dat in de schemering licht genoeg gaf voor zijn voorstelling? "O ja," zei de zeepaling, "dat is voldoende. We gaan zo dadelijk beginnen."

Nu plukte hij vlug alle groene grassprietjes die hij kon vinden en zijn vrouw haalde nog wat zee gras. En daarmee tooide hij zichzelf en al zijn familieleden. Daarna verhieven ze zich op hun staarten en al die palingen begonnen me daar rondom het vuur een dans uit te voeren... nee maar, wat een gekke dans was dat! Ze knikten en bogen dat de slierten gras en zee wier in de avondwind wapperden. En ze trokken er zulke gekke gezichten bij dat de grote kikker zich haast niet meer goed kon houden. En toen nu die opgesierde palingen met hun wit en bruine kronkellijven aldoor nog maller dansten, schaterde hij het opeens uit!

En daarbij ging zijn grote mond wijd, wijd open. En kijk, daar stroomde het water eruit met grote kracht. Het stroomde terug in al zijn oude beddingen en het hield niet op te stromen, voordat alle meren en rivieren weer vol waren. "Ziezo," zeiden de palingen, "nu gaan we maar weer naar de zee terug. Als je onze hulp ooit weer nodig hebt, roep ons dan maar." En meteen glipten ze weg. Daar zat nu die grote kikker. En kijk, hij was helemaal niet boos dat ze hem zo aan het lachen hadden gemaakt en dat hij al dat water weer was kwijtgeraakt.

Het was wel vreemd. Nu waren alle meren en rivieren weer vol en hij deed zijn bek weer dicht, maar het leek toch net, of hij nog een hele massa water in zijn buik had, zo dik was hij nog!

Nu waren de dieren bang dat hij hun hele land zou laten overstromen en ze pasten voortaan wel op, dat ze hem nooit weer aan het lachen maakten.

http://www.beleven.org/verhaal/de_leeuw_en_de_rat

De leeuw en de rat

Jean de la Fontaine - De leeuw en de rat

Wil wien gij kunt een dienst bewijzen,
Daar toch uw mindere u zeer noodig wezen kan!
'k Weet daar een tweetal faablen van:
Zoo zeker is de leer, die ik u aan wil prijzen.

Een rat, die uit zijn gaatjen sloop,
Viel in de klauw eens leeuws. De sukkel had geen hoop.
Maar aller dieren Vorst, geneigd eens blijk te geven
Van 'tgeen hij waarlijk was, schonk d'armen drommel 't leven.
Een weldaad vindt haar loon. Wat leeuw die ooit een rat,
-Zoo denkt men licht- van nooden had?
En toch, te midden van zijn koninklijke gangen
Vond onverwachts de leeuw zich in een net gevangen:
En of hij woelde en of hij dreet,
Het web des jagers hield hem beet.
Maar meester rat snelde aan, doorknabbelde de mazen:
En gaf den leeuw zijn vrijheid weer!

Geduld en Tijd vermogen méér
Dan woeste Kracht en grimmig razen!

DE LEEUW EN HET KONIJNTJE

http://www.beleven.org/verhaal/de_leeuw_en_het_konijntje

Een Tibetaanse fabel over de wraak van een geplaagd konijn

Een leeuw en een konijntje woonden eens dicht bij elkaar. De leeuw gedroeg zich als een slechte buur; hij pochte en blufte tegenover het konijntje met zijn kracht, maakte het bij andere dieren belachelijk en treiterde het waar hij maar kon. Toen zon het konijntje op wraak, want zo wilde het niet langer meer voortleven.

"Heer buurman," zei het konijntje op een dag, gezeten voor het hol van de leeuw, "stelt u zich eens voor. Daar zag ik vanmorgen vroeg een kerel, net zo groot als u, die hier rondloopt en overal vertelt dat hij de sterkste leeuw ter wereld is. Ik ken u al jaren en weet dus hoe sterk u bent. U moet deze opschepper zijn gewichtigdoenerij afleren!"

"Heb je dan niet gezegd, dat ik er ook nog ben en er helemaal geen behoefte aan heb me met opscheppers in te laten?"

Het konijntje maakte een diepe buiging en zei: "Ik had nog nauwelijks uw naam uitgesproken toen de kerel al een stortvloed van beledigingen over u uitstortte. Hij zei u wel te kennen en u niet eens als zijn minste dienstknecht in dienst te willen nemen."

De leeuw beefde over zijn hele lichaam van woede en schreeuwde: "Waar is die opschepper? Ik zal hem eens wat laten zien!"

Toen nam het konijntje de leeuw mee de bergen in. Na een vermoeiende mars kwamen zij eindelijk bij een diepe put. De leeuw baadde in het zweet. Het konijntje wenkte hem met zijn poot en fluisterde: "Psst, daar binnen zit die kerel!"

De leeuw was met een zwaai op de rand van de put gesprongen en keek met een boze uitdrukking op zijn gezicht naar beneden. Uit de diepe put keek hem met een woedende blik zijn rivaal aan. Toen de boze leeuw nu naar beneden brulde, steeg het gebrul van de opsnijder weer naar hem terug. De kerel scheen zich helemaal niet te laten afschrikken.

De leeuw op de rand van de put hief nu, in woede ontstoken, zijn klauw op, waarbij zijn haren van woede overeind gingen staan. De ander in de put deed precies hetzelfde. Dat was teveel! "Hij verstout zich zelfs me uit te lachen en voor de gek te houden," dacht de leeuw, zette zich schrap en sprong naar beneden. Toen het konijntje de grote plons in het water hoorde, haalde het opgelucht adem en huppelde vrolijk naar huis.

HET LELIJKE JONGE EENDJE

http://www.beleven.org/verhaal/het_lelijke_jonge_eendje

Een sprookje van Hans Christian Andersen

Het was zomer en zó heerlijk buiten op het land! Het graan was goudgeel, de haver groen, het hooi stond in oppers op de groene weiden en daar liep de ooievaar op zijn lange rode benen en klepperde Egyptisch, want die taal had hij van zijn moeder geleerd. Rondom de akkers en de weiden waren er grote bossen en midden in die bossen diepe meren; ja, het was werkelijk heerlijk daar buiten op het land!

Midden in de zonneschijn lag een oud landgoed met diepe grachten er omheen en van de muren tot aan het water groeiden de bladeren van het groot hoefblad, die zo hoog waren, dat kleine kinderen er rechtop onder konden staan: het was er net zo wild als in het dichtste bos. Daar zat een eend op haar nest; zij moest haar kuikentjes uitbroeden, maar nu had ze er heus genoeg van, omdat het te lang duurde en ze maar zo zelden bezoek kreeg. De andere eenden hielden er meer van rond te zwemmen in de grachten, dan onder een zuringblad met haar te zitten snateren.

Eindelijk sprong het ene ei na het andere open: "piep, piep," klonk het; alle eierdooiers waren levend geworden en staken het kopje naar buiten.

"Vlug! Vlug!" zei ze en ze repten zich wat ze konden en keken naar alle kanten. De moeder liet ze kijken zoveel ze maar wilden, want groen is goed voor de ogen.

"Wat is de wereld toch groot!" zeiden de jonge eendjes, want ze hadden nu heel wat meer plaats, dan toen ze in het ei zaten.

"Denken jullie, dat dit de hele wereld is?" zei de moedereend, "die strekt zich nog heel ver uit aan de andere kant van de tuin, tot op het erf van de dominee, maar daar ben ik nooit geweest. Ik heb jullie hier toch wel allemaal bij elkaar?" De moedereend stond op en zei: "Neen, ik heb ze niet allemaal. Het grootste ei ligt er nog; hoe lang zal dat nog duren? Nu heb ik er toch gauw genoeg van!" En ze ging weer op het nest zitten.

"Wel, hoe gaat het, buurvrouw?" zei een oude eend, die op visite kwam.

"Het duurt zo lang met dat ene ei," zei de eend, die op het nest zat. "Er wil maar geen gat in komen. Maar nu moet je de anderen eens zien. Zijn het niet de liefste eendjes van de wereld " Ze lijken allemaal op hun vader, die booswicht! Die komt me niet eens feliciteren." "Laat me dat ei eens zien, dat niet wil barsten," zei de oude eend. "Je kunt ervan op aan, dat het een kalkoenei is. Ik ben ook eens zo voor de mal gehouden, maar ik zal je vertellen, dat ik heel wat had uit te staan met de jongen, want ze zijn bang voor het water. Ik kon ze er maar niet in krijgen; ik kwaakte en snaterde, maar het hielp niet! " Laat mij dat ei eens zien! Ja zeker, dat is een kalkoenei. Laat hem liggen en leer de andere kinderen zwemmen!"

"Ik wil er toch nog een beetje op blijven zitten!" zei de moedereend. "Ik heb er nu toch al zo lang op gezeten."

"Ga je gang!" sprak de oude eend en ging weg.

Eindelijk barstte het grote ei. "Piep! Piep!" zei het jong en waggelde naar buiten, want het was erg groot en lelijk. De moedereend keek ernaar en zei: "Je bent een vreselijk groot

eendenjong. Geen van de anderen ziet er zo uit. Het zal toch geen kalkoenkuiken zijn? Daar zullen we gauw achter komen. In het water moet hij, al moet ik hem er zelf intrappen!"

De volgende dag was het heerlijk weer, de zon scheen op alle groene zuringplanten. De moedereend ging met haar hele gezin naar de gracht toe. Plons! Zij sprong in het water en riep: "Vlug! Vlug!" en het ene jonge eendje na het andere plompte er in; het water sloeg hen over het hoofd, maar ze kwamen dadelijk weer boven en dreven zo heerlijk, de pootjes gingen vanzelf. Ze waren er allemaal in; zelfs het lelijke grijze eendje zwom mee.

"Neen, dat is geen kalkoen!" zei ze. "Kijk eens, hoe mooi hij zijn poten gebruikt en wat houdt hij zich recht. Dat is mijn eigen jong. Hij is toch eigenlijk heel aardig, als je hem goed bekijkt. Vlug! Vlug! Kom met me mee, dan zal ik jullie in de wereld brengen en je voorstellen op het eendenveldje, maar jullie moeten altijd vlak bij me blijven, zodat niemand op je trapt, en pas op voor de kat!" En zo kwamen ze op het eendenveldje. Daar heerste een vreselijk lawaai, want er waren twee gezinnen, die om een palingkop vochten, en tenslotte kreeg de kat hem nog.

"Kijk, zo gaat het nu in de wereld," zei de moedereend en likte zich de snavel af, want zij wou ook de palingkop wel hebben. "Gebruik nu je poten," zei ze. "Zorg, dat je mooi kwaakt en buig met je hals voor die oude eend daar; ze is de voornaamste van allen hier. Ze is van adel, daarom is ze dik; en zie je wel, dat ze een rood bandje om haar poot heeft? Dat is iets heel moois en de hoogste onderscheiding die een eend kan krijgen. Dat betekent zoveel als dat men haar niet kwijt wil raken en dat alle mensen en dieren haar zullen herkennen. Vooruit nu! Niet met je poten naar binnen. Een welopgevoede jonge eend zet zijn poten ver uit elkaar, net als vader en moeder. Kijk zo! Buig nu met je hals en zeg: Kwaak!"

En dat deden ze; de andere eenden er om heen keken naar hen en zeiden heel luid: "Het is wat moois! Nu krijgen we dat stel er nog bij, alsof er nog niet genoeg zijn! En foei, wat ziet dat ene jong er uit! Dat laten we niet toe!" En onmiddellijk vloog er een eend op hem af en beet hem in zijn nek.

"Laat hem met rust!" zei de moedereend, "hij doet toch niemand kwaad!"

"Ja, maar hij is zo groot en zo raar," sprak de eend, die gebeten had, "en daarom moeten we hem mores leren!"

"U hebt mooie kinderen, moeder!" zei de oude eend met het bandje om haar poot. "Ze zijn allemaal mooi, op één na, die is mislukt. Ik wou, dat U hem over kon maken!"

"Dat gaat niet, Uw genade!" antwoordde de moedereend. "Hij is niet mooi, maar hij heeft een echt goed karakter en zwemt net zo goed als een van de anderen, ja, ik durf zelfs zeggen een beetje beter. Ik denk, dat hij er wel doorheen zal groeien en mettertijd wat slanker zal worden. Hij heeft te lang in het ei gezeten en daarom heeft hij nog niet het goede figuur!" En zij plukte hem in zijn nek en streek zijn veren glad. "Bovendien is het een woerd," zei ze, "en het doet er dus niet zo veel toe, ik geloof dat hij sterk zal worden; hij zal zich er heus wel doorheen slaan!"

"De andere eendjes zijn aardig," zei de oude eend. "Doe alsof je thuis bent en als je een palingkop vindt, mag je me die brengen!" En zo was het net alsof ze thuis waren.

Maar het arme eendje, dat het laatst uit het ei was gekropen en zo lelijk was, werd gebeten en geduwd en voor de gek gehouden. "Hij is te groot!" zeiden ze allemaal, en de kalkoense haan, die met sporen was geboren en zich daarom verbeeldde dat hij keizer was, blies zich op als een schip met volle zeilen, vloog op hem af en kakelde, dat hij er een rood hoofd van kreeg.

Het arme eendje wist zich niet te bergen, het was erg bedroefd, omdat het er zo lelijk uitzag en bespot werd door de hele eendenhof. Zo ging het de eerste dag en het werd hoe langer hoe erger. De arme jonge eend werd door alle andere opgejaagd, zelfs zijn eigen broertjes en zusjes deden lelijk tegen hem en ze zeiden maar steeds: "Nam de kat je maar mee, lelijk spektakel!" De moeder zei: "Was je maar heel ver weg!" en de eenden beten hem en de kippen pikten hem en het meisje, dat de dieren kwam voeren, schopte hem.

Toen liep hij weg en vloog over de omheining; de vogeltjes in de bosjes vlogen verschrikt op. "Dat is omdat ik zo lelijk ben!" dacht het eendje en deed zijn ogen dicht; maar hij liep toch maar weg.

Zo kwam hij in een grote plas, waar de wilde eenden woonden. Daar lag hij de hele nacht, want hij was toch zo moe en verdrietig. Tegen de morgen vlogen de wilde eenden op en zagen de nieuwe kameraad.

"Wat ben jij voor iemand?" vroegen ze en het eendje draaide zich naar alle kanten en groette zo goed hij kon.

"Je bent foieilelijk!" zeiden de wilde eenden. "Maar dat is ons om het even, als je maar niet in onze familie trouwt." De stakker! Hij dacht in het geheel niet aan trouwen, als hij maar in het riet mocht liggen en wat water uit de plas mocht drinken.

Daar lag hij twee dagen lang; toen kwamen er twee wilde mannetjesganzen. Ze waren nog niet heel lang uit het ei en daarom waren ze zo kwiek.

"Hoor eens kameraad," zeiden ze, "je bent zo lelijk, dat we je wel mogen. Wil je meegaan en een trekvogel worden? Dicht hierbij, in een andere plas, zijn aardige lieve wilde ganzen, allemaal wijfjes. Je kunt daar je geluk beproeven, hoe lelijk je ook bent."

"Pief, paf!" klonk het plotseling boven hen en beide wilde ganzen vielen dood neer in het riet; het water werd bloedrood. "Pief, paf!*" klonk het weer; hele troepen wilde ganzen vlogen op uit het riet en toen knalde het weer. Er werd een grote jacht gehouden; de jagers lagen om de plas heen, sommigen zaten zelfs op de takken van de bomen, die zich ver over het riet uitstrekten. De blauwe damp dreef als een wolk tussen de donkere bomen en bleef hangen boven het water; de jachthonden kwamen door de modder gelopen, plas, plas, zodat biezen en riet naar alle kanten uit elkaar bogen. Tot grote schrik van het arme eendje; hij draaide zijn kop om hem onder zijn vleugels te steken en op hetzelfde ogenblik stond vlakbij een vreselijk grote hond; zijn tong hing hem ver uit de bek en zijn ogen fonkelden. Hij hapte naar het eendje, liet zijn scherpe tanden zien, en plas, plas, ging hij verder, zonder de eend mee te nemen. "De hemel zij dank!" zuchtte het eendje. "Ik ben zo lelijk, dat zelfs de hond me niet wil bijten"

En hij bleef stil liggen, terwijl de hagelkorrels door het riet suisdan en het ene schot na het andere klonk.

De dag was al een heel eind verstreken voor het stil werd, maar het arme eendje durfde nog niet op te staan; hij wachtte nog enige uren voor hij rondkeek en toen liep hij zo hard hij kon weg uit de plas. En hij bleef maar lopen, door de wei en over stoppelveldjes. Er stond zo'n wind, dat hij moeite had vooruit te komen.

Tegen de avond kwam hij aan een armoedig boerenhuis; dit was zo bouwvallig, dat het zelf niet wist naar welke kant het zou vallen en zodoende bleef het staan. De wind gierde zo om het eendje heen, dat hij moest gaan zitten om niet weg te waaien. Het werd hoe langer hoe erger, maar toen merkte hij, dat de deur uit het hengsel hing, zo scheef, dat 't eendje door de spleet naar binnen kon sluipen.

Hier woonde een oude vrouw met haar kat en haar kip; de kat, die ze "Zoontje" noemde, kon een hoge rug opzetten en blazen; hij kon ook vonken schieten, maar dan moest men hem tegen de draad in over zijn haren strijken. De kip had heel kleine, korte poten en daarom werd ze "Kukeleku-kortbeen" genoemd; ze legde veel eieren en de vrouw hield van haar als van haar eigen kind. In de ochtend ontdekte men het vreemde eendje dadelijk, de kat begon te blazen en de kip te kakelen.

"Wat is er aan de hand?" zei de vrouw en keek rond, maar ze kon niet erg goed zien en daarom dacht ze, dat het eendje een verwaalde vette eend was. "Dat is een zeldzame vangst!" zei ze. "Nu kan ik eendeneieren krijgen, als het maar geen woerd is. Dat moeten we eens onderzoeken."

En zo werd het eendje voor drie weken op proef genomen, maar er kwam geen ei. De kat was de heer des huizes en de kip was de mevrouw en ze zeiden maar steeds: "Wij en de wereld," want ze meenden, dat ze de helft ervan waren en nog wel het allerbeste deel. Het eendje vond, dat men van een andere mening kon zijn, maar dat duldde de kip niet.

"Kun je eieren leggen?" vroeg ze.

"Nee!"

"Wil je dan je snavel wel eens houden!"

En de kat zei: "Kun je een hoge rug opzetten, blazen en vonken schieten?"

"Nee!"

"Dan mag je geen mening hebben als anderen praten!"

En het eendje zat in een hoekje en had het land. Toen ging hij denken aan de frisse lucht en de zonneschijn; hij kreeg zo'n erge zin om op het water te drijven, dat hij tenslotte niet kon laten om het tegen de kip te zeggen.

"Wat bezielt je?" vroeg deze. "Je hebt niets te doen, daarom krijg je die nukken. Leg eieren of blaas, dan gaat het over!"

"Maar het is zo heerlijk om op het water te drijven," zei het eendje. "Het is heerlijk om het water over je kop te krijgen en naar de bodem te duiken."

"Ja, dat is heel plezierig!" zei de kip. "Je bent, geloof ik, gek geworden. Vraag eens aan de kat, hij is de knapste die ik ken, of hij er van houdt op het water te drijven of onder te duiken. Over mezelf wil ik niet spreken. Vraag het onze meesteres, de oude vrouw. Er is niemand ter wereld zo verstandig als zij! Denk je, dat ze er plezier in heeft te drijven en water over haar hoofd te krijgen?" "Jullie begrijpen het niet!" zei het eendje.

"Als wij je niet begrijpen, wie dan wel? Je wilt toch niet verstandiger zijn dan de kat en de vrouw, om van mezelf te zwijgen? Snij niet zo op, kind, en dank je Schepper voor al het goede, dat Hij voor je heeft gedaan. Ben je niet in een warme kamer gekomen en heb je geen omgang, waarvan je wat kunt leren? Maar je praat onzin en het is niet leuk om met je om te gaan. Mij kun je geloven, ik meen het goed met je; ik zeg je onaangename dingen en daardoor leert men zijn ware vrienden kennen! Zorg nu maar, dat je eieren legt en leer blazen of vonken schieten! Dan ben je tenminste iemand."

"Ik geloof, dat ik de wijde wereld maar in ga," sprak het eendje.

"Ja, doe dat!" zei de kip.

En zo ging het eendje weg; hij dreef op het water, hij dook onder, maar omdat hij zo lelijk was, lieten alle dieren hem links liggen. Het najaar brak aan, de bladeren in de bossen werden geel en bruin, de wind kreeg ze te pakken, zodat ze rondansten, en daarboven in de lucht zag het er koud uit; de wolken voorspelden hagel en sneeuw en op een hek stond de raaf en riep: "Au! Au!" van louter kou. Het was om te bevriezen; het arme eendje had het werkelijk niet best.

Op een avond, toen de zon prachtig onderging, kwam er een hele zwerm mooie grote vogels uit de bosjes. Het eendje had nog nooit zulke mooie vogels gezien: ze waren glanzend wit met lange buigzame halzen; het waren zwanen. Ze maakten een heel vreemd geluid, spreidden hun prachtige lange vleugels uit en vlogen weg uit de koude streken naar warme landen, naar meren, die niet bevroren waren. Ze stegen zo hoog, zo hoog, dat het het eendje bijna teveel werd; hij draaide als een rad in het rond op het water, rekte zijn hals ver uit naar de zwanen en stiet een kreet uit, zo hard en vreemd, dat hij er zelf bang van werd. O, hij kon die mooie, gelukkige vogels niet vergeten. Toen hij ze uit het gezicht verloren had, dook hij heel tot op de bodem en weer boven gekomen, was hij helemaal buiten zichzelf. Hij wist niet hoe de vogels heetten en waarheen ze vlogen, maar toch hield hij van ze, zoals hij nog nooit van iemand had gehouden. Hij was helemaal niet jaloers op die vogels: het kwam niet bij het eendje op zich zoiets heerlijks te wensen; hij zou al best blij zijn, dat arme lelijke dier, als de eenden hem in hun midden hadden geduld.

En het werd toch zo'n koude winter; het eendje moest in het water rondzwemmen om te maken, dat dit niet helemaal dichtvroom, maar elke nacht werd het gat, waarin hij rondzwom, kleiner; het vroom dat het kraakte, het eendje moest aldoor zijn poten gebruiken om te maken, dat het water niet helemaal dicht raakte; tenslotte werd hij moe, lag heel stil en vroom zo vast in het ijs.

In de vroege morgen kwam er een boer, die het eendje zag; hij sloeg met zijn klomp het ijs stuk en droeg het beest naar huis, naar zijn vrouw. Daar kwam het weer bij. De kinderen wilden ermee spelen, maar het eendje dacht, dat ze hem kwaad wilden doen en kwam in zijn angst in het melkvat terecht, zodat de melk in de kamer rondspatte; de vrouw gilte met haar handen in de hoogte, en toen vloog het in het botervat en daarna in de meelton. Wat zag hij er uit!

De vrouw gilte weer, ze sloeg ernaar met de tang en de kinderen liepen elkaar omver om het eendje te vangen, ze lachten en schreeuwden! Gelukkig maar, dat de deur openstond; het eendje vloog naar buiten, tussen de bosjes door in de vers gevallen sneeuw, en daar lag het als in een winterslaap.

Maar het zou al te droevig worden als ik vertelde over de nood en de ontbering, die de eend moest doorstaan in die harde winter. Hij lag in de plas tussen het riet, toen de zon weer warm begon te schijnen: de leeuweriken zongen, het was heerlijk voorjaar.

Toen sloeg het eendje ineens zijn vleugels uit, ze ruisten sterker dan vroeger en droegen hem met kracht voort, en vóór hij het wist, bevond hij zich in een grote tuin, waar de appelbomen in bloei stonden en de seringen aan lange groene takken over de sloten hingen, Hier was het toch zo heerlijk, zo fris, zo voorjaarsachtig!

Dichtbij kwamen drie mooie witte zwanen uit het kreupelhout; zij ruisten met hun veren en dreven licht op het water. Het eendje kende de prachtige dieren en werd door een vreemde droefheid bevangen.

"Ik wil naar die koninklijke vogels toevliegen en ze zullen me doodbijten, omdat ik, die zo lelijk ben, hen durf naderen. Maar dat doet er niet toe! Beter door hen te worden gedood, dan te worden gebeten door de eenden, gepikt door de kippen en geschopt door het meisje, dat op de hoenderhof past, en 's winters gebrek te lijden."

Het eendje vloog het water in en zwom naar de prachtige zwanen toe, die met ruisende vleugels op het eendje toeschoten. "Dood me maar!" zei het arme dier, boog de kop naar het wateroppervlak en wachtte de dood af. Maar wat zag het in het heldere water? Zijn spiegelbeeld! Maar hij was geen lompe, zwartgrijze, lelijke vogel meer; hij was zelf een zwaan!

Het doet er niet toe of men in een eendenhof is geboren, als men maar uit een zwanenei gekomen is.

Hij was blij om alle nood en wederwaardigheden, die hij had beleefd; nu waardeerde hij juist het geluk dat hem ten deel viel. De grote zwanen zwommen om hun nieuwe makker heen en streelden hem met hun snavels.

Er kwamen kleine kinderen de tuin in, ze gooiden brood en graan in het water en de kleinste riep: "Er is een nieuwe!" En de andere kinderen jubelden mee: "Ja, er is een nieuwe gekomen!" en ze klaptten in de handen, ze dansten in het rond en liepen naar hun vader en moeder. Er werden brood en koekjes in het water gegooid en ze zeiden allemaal: "De nieuwe is de mooiste! Zo jong en zo prachtig!" En de oude zwanen bogen diep voor hem.

Toen voelde hij zich erg verlegen en stak z'n kop onder de vleugels; hij wist niet hoe hij het had, hij was al te gelukkig, maar helemaal niet trots, want een goed hart wordt nooit trots. Hij dacht er aan hoe hij was vervolgd en gehoond en hoorde nu iedereen zeggen, dat hij de prachtigste van alle prachtige vogels was. En de seringen bogen met hun takken tot in het water naar de jonge zwaan toe en de zon scheen zo warm en zo goed. Toen ruisten zijn veren, de slanke hals verhief zich en uit de grond van zijn hart jubelde hij: "Van zoveel geluk heb ik niet gedroomd, toen ik het lelijke jonge eendje was!"

MUIZEN EN OLIFANTEN

http://www.beleven.org/verhaal/muizen_en_olifanten

Midden in een groot bos lag een tempel, met een prachtige vijver ervoor. De tempel was vervallen en honderdduizend muizen huisden erin. Ze hadden daar hun holletjes gebouwd en leefden heel tevreden. Maar er kwam een grote droogte. De koning der olifanten met zijn kudde kwam op de vijver af op zoek naar water. Ze renden door de tempel en honderden muizen werden onder hun poten verpletterd en duizenden werden verminkt. De muizen overlegden met elkaar en ze besloten met een deputatie naar de koning der olifanten te gaan en hem vriendelijk te verzoeken langs een andere weg naar de vijver te lopen.

"Heb toch medelijden met ons!" riepen ze met hun kleine stemmetjes. "Bhutadaya, vriendelijkheid voor alle schepsels is de sleutel tot het leven. Bovendien, wij zijn wel klein en onbelangrijk, maar eens zullen wij u een grote dienst bewijzen."

De koning der olifanten lachte bij dat idee, maar hij had medelijden met de muizen en nam met zijn kudde een andere weg naar de vijver.

Een poosje later vernam een koning van een naburig land dat de koning der olifanten altijd ging drinken in de vijver van de vervallen tempel. Hij zond er zijn jagers op af om onder water valstrikken te leggen. En zo werden vele olifanten gevangen en stevig vastgebonden. De jagers gingen terug naar de koning om hem hun succes te melden. De olifanten waren treurig, maar opeens herinnerde de koning der olifanten zich de opmerking van de muizen, waar hij toen zo om had gelachen. Gelukkig was een van de olifanten nog vrij en hij zond haar naar de muizen om het droevige verhaal te vertellen.

Meteen renden de muizen naar de plaats van het onheil. In de vervallen tempel woonden duizenden en duizenden muizen, want je weet hoe het gaat bij muizen, eerst zijn er twee en na een paar weken zijn er twintig en dan tweehonderd en ga zo maar door. Nou, in die tempel kon je de muizen niet tellen. In horden kwamen ze aangezet en ze begonnen te knagen. Als je olifanten vastbindt, moet je dikke touwen nemen, maar voor die honderden muizen was dat niets en in een uurtje was de klus geklaard. De muizen dansten een muizendans en ROETS.. weg waren ze.

Maar de koning der olifanten sprak: "Alle muizen worden bedankt, de kleine en nog kleinere. Olifanten, maak vrienden met alle schepsels. Al zijn wij sterk, er komt een moment dat we de hulp nodig hebben van zwakke schepsels."

DE SCHILDPAD EN DE TWEE EENDEN

http://www.beleven.org/verhaal/de_schildpad_en_de_twee_eenden

Vlakbij een groot meer woonden eens twee eenden. Een schildpad had daar ook zijn woning en ze werden alle drie goede vrienden. Het gebeurde zo nu en dan dat het water in het meer laag kwam te staan door een gebrek aan regen. Er was maar weinig water over en de eenden vonden dat ze een ander meer moesten zoeken om in te wonen.

"Goede vriend," zeiden ze tegen de schildpad, "we komen om goedendag te zeggen want we hebben besloten om dit meer te verlaten en ergens iets te zoeken met meer water."

"Ik voel ook," zei de schildpad, "dat het water steeds lager staat, en zou ook wel ergens anders naar toe willen."

"Kom dan met ons mee," zeiden de twee eenden.

"Maar hoe kunnen we dan samengaan, als jullie met grote snelheid vliegen en ik alleen kan zwemmen? Bovendien ben ik ook veel te zwaar voor één van jullie om me op de rug te dragen."

De twee eenden discussieerden hier lang over en op het laatst vonden ze een oplossing voor het probleem over hoe ze de schildpad met zich mee konden nemen. "Ieder van ons," zeiden de eenden tegen de schildpad, "zal het eind van een stok in zijn bek nemen terwijl jij met je bek het midden van deze stok vasthoudt. Op deze manier kunnen we alle drie door de lucht vliegen totdat we een ander geschikt meer hebben gevonden."

De schildpad was verheugd over het idee dat hij met zijn twee vrienden zou gaan vliegen. "Hoe wonderlijk!" zei hij. "Ik zal de eerste schildpad zijn in de geschiedenis die vliegt."

"Maar zorg ervoor dat je stevig vast houdt met je bek," waarschuwde een van de eenden. "Het allerbelangrijkste is," zei de andere eend, "dat je je mond niet opendoet om iets te zeggen. Jij bent een grote babbelkous, dus als je toevallig mensen over je hoort praten zorg er dan voor dat je dan je mond houdt."

"Natuurlijk!" beaamde de schildpad.

De eenden vlogen weg met de schildpad aan de stok tussen hen in.

Maar toen ze laag over de daken van sommige huizen vlogen, hoorde de schildpad enkele mensen zeggen: "Hoe buitengewoon! Stel je voor! Een schildpad die door de lucht vliegt!" De schildpad was geërgerd en wilde hen zeggen dat ze zich met hun eigen zaken moesten bemoeien en opende zijn mond om te praten en viel op de grond.

De arme schildpad overleed, en de twee eenden vervolgden hun reis om een nieuw meer te vinden.

DE VERSTANDIGE EN EERLIJKE EZELS

http://www.beleven.org/verhaal/de_verstandige_en_eerlijke_ezels

Een fabel uit de Joodse traditie over luiheid en nietsdoen

Een boer bezat eens drie huisdieren: een paard, een ezelin en een varken. Het paard en de ezelin moesten werken en daarvoor kregen zij het nodige voer. Veel gunstiger leek het lot van het varken, dat niet werkte, maar toch overvloedig te eten kreeg.

Op een dag nu zei het paard tegen de ezelin: "Hoe dwaas en tevens ondankbaar is onze heer toch. Zie toch eens, hoe hard wij moeten werken, en wij krijgen daarvoor precies afgepast eten, terwijl het varken, dat helemaal niets doet, massa's te eten krijgt."

"Wacht maar," antwoordde de ezelin, "tot het geschikte tijdstip aanbreekt. Je zult dan het treurige einde van het varken zien en je ervan kunnen overtuigen, dat het niet voor niets zoveel te eten heeft gekregen, omdat genot zonder arbeid nog nooit iemand goed is gekomen."

Het duurde inderdaad niet lang of het gemeste varken werd geslacht.

De ezelin had in die tijd een jong, dat de voorspelling van zijn moeder had gehoord. Toen hij later een iets grotere portie gerst kreeg, wilde hij dat niet opeten, omdat hij bang was, dat hij het lot van het zorgvuldig gemeste varken zou moeten delen. Maar zijn moeder stelde hem met de volgende woorden gerust: "Je kunt het zonder angst opeten, mijn kind, want niet het genot brengt de dood, maar het nietsdoen!"

DE VOS EN HET PAARD

Grimm 132 - De vos en het paard

Er was eens een boer, en die had een trouw paard; het was oud geworden en kon geen dienst meer doen, en toen wilde zijn meester hem niets meer te eten geven en zei: "Ik kan je weliswaar niet meer gebruiken, maar ik meen het goed met je; als je je nog eens zó sterk toont, dat je me een leeuw hier brengt, dan zal ik je houden; maar verdwij nu maar uit mijn stal." En daarmee joeg hij hem het veld in. Het paard voelde zich treurig en ging naar het bos, om wat beschutting te zoeken tegen de kou. Toen kwam hij een vos tegen en die zei: "Waarom laat je je hoofd zo hangen en loop je zo eenzaam rond?" "Och," zei het paard, "gierigheid en trouw wonen nu eenmaal niet samen; mijn meester is vergeten, hoe ik hem gediend heb al die jaren lang, en nu ik niet meer voor de ploeg kan, wil hij me geen voer meer geven en heeft me weggejaagd." "Zonder enige troost?" vroeg de vos. "Een schrale troost. Hij zei, als ik zo sterk was, dat ik hem nog een leeuw kon brengen, dan zou hij me houden. Maar hij weet ook wel, dat ik dat niet kan." Nu zei de vos: "Hoor eens, ik zal je helpen. Ga maar liggen, strek je uit en verroer je niet, doe alsof je dood was." Het paard deed wat de vos hem zei. Maar de vos ging naar de leeuw die zijn hol niet ver daarvandaan had en hij zei: "Daar buiten ligt een dood paard; kom toch eens kijken, het is een stevig maal." De leeuw ging dadelijk mee, en toen ze bij het paard stonden, zei de vos: "Hier is het geen rustig plekje voor je, weetje wat? Ik zal hem met zijn staart aan je vastbinden, dan kan je het naar je hol slepen en ongestoord opeten." Dat vond de leeuw een goede raad, hij ging staan, zodat de vos het paard aan hem vast zou binden, en daarom stond hij heel stil. Maar de vos bond de leeuw de paardestaart stijf om zijn poten, en snoerde het zo secuur en stevig vast, dat het niet los te trekken was. En toen hij dit naar zijn zin klaargespeeld had, klopte hij het paard op de schouder en zei: "Trek maar, schimmel, trekken!" Daar sprong het paard opeens overeind, en sleepte de leeuw achter zich aan. De leeuw begon te brullen, zodat alle vogels in het bos van schrik opvlogen, maar 't paard liet hem maar brullen, en trok en sleepte hem het land over tot zijn meesters voordeur. Toen de meester dat zag, werd hij vriendelijker en zei tegen het paard: "Nu kun je bij me blijven, je zult het goed hebben!" en hij gaf hem heerlijk voer tot aan zijn dood.

DE VOS, DE BEER EN HET DIER DAT MENS HEET

In de tijd dat de dieren nog konden praten, waren ze de beste vrienden. Pas later is dat veranderd. Op een dag stuurden ze de vos naar het paleis van de leeuw om hem uit aller naam te vragen een onderkoning te benoemen. Toen de vos het paleis verliet, stond de beer hem op te wachten. "En?" vroeg de beer. De vos begreep dat de beer onderkoning hoopte te worden. "Er is niets beslist," zei hij. "De koning weet nog niet wie hij moet benoemen. We hebben het over je gehad, maar hij vroeg zich af wat je waard was. Als er geen gevaar aan te pas komt, is de beer van de partij, waren zijn woorden, maar als het menens wordt, is hij in geen velden of wegen te bekennen." - "Zei hij dat?" - "Dat zei hij. En hij vroeg me ook of je ooit je krachten had gemeten met een mens. Wie is nou zo dom, zei ik. Als ik er een zie, ga ik een andere kant uit. En dat geldt ook voor de beer, als ik hem een beetje ken. Ik kan hem geen ongelijk geven." De beer keek de vos verontwaardigd aan. "Hoe kom je erbij," zei hij. "Ik ga geen mens uit de weg. Ik wou maar dat ik er een te pakken kon nemen." - "Als je dat wilt, kan ik je van dienst zijn," zei de vos. "Ga morgen met mij mee. Ik moet ergens heen en de kortste weg erheen is langs de mensenwereld."

De volgende dag gingen ze op pad. "Hoe ziet de mens eruit?" vroeg de beer, die er nog nooit een had gezien. "De mens loopt op twee poten," zei de vos. "De voorpoten komen bij hem niet op de grond. En hoe vreemd het ook klinkt, hij heeft bijna geen haar op zijn huid. Alleen de kop is ruig, bij mannen meer dan bij vrouwen maar die dragen het haar langer. Hun huid heeft niet altijd dezelfde kleur. En ze zijn bang nat te worden." Na een tijdje kwamen ze een jongetje tegen. "Is dat er een?" vroeg de beer. "Nee, dat moet er nog een worden." Verderop ontmoetten ze een oude man die op een stok leunde. "Is dat er een?" - "Nee," zei de vos, "die loopt op drie poten. Dat is er een geweest." Toen kwam er een jager aan. "Is dat er een?" - "Ja," zei de vos, "ga jij er maar op af. Ik moet er nu vandoor." De beer rende op de jager af. Deze trok zijn mes en stak hem waar hij hem kon raken. Het leek de beer verstandiger er tussenuit te knijpen. Maar hij had zijn achterste nog niet laten zien of de jager pakte zijn geweer en zond hem een schot hagel na. Krimpand van de pijn kwam de beer thuis. "Hoe was het?" vroeg de vos. "Praat me er niet van," zei de beer. "Eerst trok die mens een scherpe rib uit zijn zij, die hij in mijn lijf stak. En toen ik me bedacht had en er vandoor wilde gaan, gooide hij me vurige kolen na, die mijn achterste verschroelden. Mijn oren tuitten en het zag geel en groen voor mijn ogen. En mijn wonden voelen aan of ze met peper ingewreven zijn. Je hebt gelijk: tegen die dieren kunnen wij niet op."

http://mediatheek.thinkquest.nl/~arc009/fabels_lezen.html

Er was eens een hert dat naar de rivier ging om water te drinken. Hij keek naar zijn spiegelbeeld en zag zijn gewei, waar hij heel trots op was. Toen keek hij naar zijn benen waar hij een hekel aan had omdat ze te kort waren. Plotseling verscheen er een man met honden die het hert zag staan. Het was de jager. De benen van het hert waren zo snel dat hij de honden met gemak ontkwam. Hij vluchtte over het veld naar een bos met veel bomen en takken. Daar bleef hij vastzitten met zijn gewei. "Arme ik", zei het hert: "ik ben verloren. Nu het te laat is zie ik in dat ik het goede afkeurde en het slechte prees." Zo zijn er veel dwaze mensen die het goede afwijzen en voor het kwade kiezen. Zij hadden kunnen winnen in plaats van verliezen als ze betere keuzes hadden gemaakt.

DE LEEUW EN DE MUIS

http://mediatheek.thinkquest.nl/~arc009/fabels_lezen.html

In het bos sliep een leeuw. Een muis liep over zijn baard. De leeuw werd er wakker van en ving de muis. Hij wilde hem doden, maar de muis smeekte om genade. "Vergeef het me, ik zal het nooit meer doen!" piepte hij. De leeuw bedacht dat het niet redelijk zou zijn om het muisje pijn te doen of gevangen te houden, dus liet hij haar gaan. Later gebeurde het dat de leeuw in een strik terecht kwam. Hij brulde van angst en probeerde eruit te komen. De muis kwam onmiddellijk aangesneld en zei "Heer, al ziet men het zelden, ik zal uw goed met goed vergelden." Hierop knaagde ze alle touwen van de strik kapot en hielp de leeuw uit de nood.

DE HAAS EN DE KIKKERS

De haas zat verscholen in zijn hol na te denken over het leven. De haas was zagezegd nogal een angsthaas. Hij was echt overal bang voor; het lichtste geluid of zelfs zijn schaduw deden hem al beven. "En", zo zei hij tegen zichzelf: "het is toch niet normaal dat ik met mijn ogen open moet slapen omdat ik bang ben dat er gevaar op de loer ligt?" Zo ongelukkig voelde hij zich. Maar toen sprak een filosoof tegen hem dat hij moest veranderen. Hij moest zijn angst zien te overwinnen. "Maar bang zijn is ongeneeslijk", sprak de haas hem tegen. "Zelfs de mensen zijn wel eens bang, dat weet ik zeker." De filosoof zweeg. De haas zuchtte, haalde zijn schouders op en peinsde verder. Maar ineens hoorde hij een geluid. Hij zoefde zijn hol uit en kwam bij een vijver vol kikkers waar het geluid vandaan leek te komen. De kikkers schrokken zich een ongeluk en doken het water in. "Hee!" riep de haas "Wat een ander bij mij doet, doe ik ook bij hem!. De kikkers zijn van mij net zo bang als dat ik ben voor een wolf of vos." Ik heb in mijn eentje wel duizend kikkers weggejaagd, ik, de angsthaas. De haas was verbaasd over zijn eigen moed. Hij zag in dat hij geen lafaard was als een ander nog banger kon zijn dan hij. De haas zat verscholen in zijn hol na te denken over het leven. De haas was zagezegd nogal een angsthaas. Hij was echt overal bang voor; het lichtste geluid of zelfs zijn schaduw deden hem al beven. "En", zo zei hij tegen zichzelf: "het is toch niet normaal dat ik met mijn ogen open moet slapen omdat ik bang ben dat er gevaar op de loer ligt?" Zo ongelukkig voelde hij zich. Maar toen sprak een filosoof tegen hem dat hij moest veranderen. Hij moest zijn angst zien te overwinnen. "Maar bang zijn is ongeneeslijk", sprak de haas hem tegen. "Zelfs de mensen zijn wel eens bang, dat weet ik zeker." De filosoof zweeg. De haas zuchtte, haalde zijn schouders op en peinsde verder. Maar ineens hoorde hij een geluid. Hij zoefde zijn hol uit en kwam bij een vijver vol kikkers waar het geluid vandaan leek te komen. De kikkers schrokken zich een ongeluk en doken het water in. "Hee!" riep de haas "Wat een ander bij mij doet, doe ik ook bij hem!. De kikkers zijn van mij net zo bang als dat ik ben voor een wolf of vos." Ik heb in mijn eentje wel duizend kikkers weggejaagd, ik, de angsthaas. De haas was verbaasd over zijn eigen moed. Hij zag in dat hij geen lafaard was als een ander nog banger kon zijn dan hij.

<http://www.digischool.nl/ckv1/literatuur/fabels.htm>

Wie samenwerkt met machtigen wordt niet beloond.

Hoe waar dat is wordt in de fabel aangetoond.

Een koe, een geit en een arm schaap, altijd de klos,

hadden een leeuw op jacht geholpen in het bos.

Toen ze een indrukwekkend hert hadden gedood,

deelde de leeuw het in vier porties en gebood:

'Als koning krijg ik uiteraard het eerste stuk.

Het tweede ook: de jacht was zonder mij mislukt.

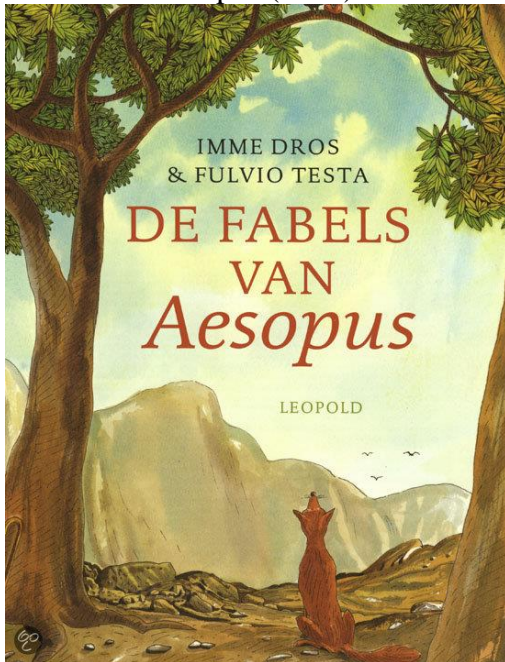
Het derde is een blijk van eerbied voor mijn kracht.

Wie aan de vierde portie komt wordt afgeslacht.'

Zo kreeg hij heel de buit laaghartig in zijn macht.

Fabels van Aesopus (2010)

auteur: Imme Dros - illustrator: Fluvio Testa

Imme Dros bewerkte 61 fabels van Aesopus. Ze zijn niet langer dan één bladzijde per fabel. De andere helft van de dubbele pagina bestaat uit een grote illustratie. De meest voorkomende fabeldieren zijn: de vos, de wolf, de ezel en de leeuw. Er staan veel minder bekende fabels in deze bundel. Elke fabel eindigt met een in hoofdletters gedrukte les of waarschuwing op rijm. De fabel over 'De stadsmuis en de veldmuis' eindigt zo: "Wordt rijkdom door gevaar verpest dan lijkt niet rijk zijn toch het best."

Fabels zijn minder geschikt om achter elkaar te lezen. Je geniet meer als je ze leest met mondjesmaat of naar aanleiding van een bepaald gebeuren. In die zin is deze bundel heel bruikbaar in het onderwijs om een thema in te leiden of om het te besluiten.

De illustraties zijn kleurrijk en sluiten nauw aan bij de tekst. Vermits de bewerking in handen was van 'een meester' is er niets op aan te merken.

Het boek besluit met informatie over Aesopus. Opvallend hierin zijn de woorden 'zou' en 'misschien' want over Aesopus is heel weinig geweten. Hij 'zou' geleefd hebben tussen 620 en 560 voor Christus ergens in het Griekse Rijk. Plato en Aristoteles vernoemen hem voor het eerst en pas in 320 voor Christus worden de fabels opgeschreven. Deze teksten zijn echter verloren gegaan. Het is trouwens onzeker of Aesopus, als hij al zou hebben bestaan, kon schrijven. Hij zou eerder een verhalenverteller kunnen geweest zijn. Misschien is hij wel een legende. In de eerste eeuw na Christus werden de fabels in het Latijn vertaald en zo zijn ze als literair genre bij ons gekomen.

Helemaal achteraan staat een korte biografie van de bewerkster en de illustrator.

Alle fabels van Aesopus in het ENgels (nieuwe vertaling) op:

<http://www.gutenberg.org/files/11339/11339-h/11339-h.htm>

of: fabels-aesopus-engels-met-illustraties.htm

of: fabels-aesopus-engels.doc (zonder illustraties)

Fabels van Aesopus,, oude Nederlandse vertaling met mooie illustraties:

zie: fabels-aesopus-voor-kinderen-met-illustraties-nl.pdf